

Insiders

Uroborosz

Claude Ivanson

Claude Ivanson
Insiders

Uroborosz

Uroborosz

Írta: Claude Ivanson

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6361-76-9

Copyright © (Claude Ivanson) (2022.02.23)

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Tartalomjegyzék

I.	A kölyök.....
II.	Ifjú vér.....
III.	Első bevetés.....
IV.	Hold.....
V.	Eric.....
VI.	A sárkány barlangjában.....
VII.	Az új élet.....
VIII.	Hazatérés.....
IX.	Kettős lét.....
X.	Ami igazán fontos.....
XI.	Runaway.....
XII.	Egy másik életben.....

I. A kölyök

Anglia, London

1991. június 17.

A kislány ázottan kuporgott egy szélesebb sikátor egyik kapualjában, miközben körülötte tombolt a nyári vihar. *A családjával* épp a közeli téren sétálgattak, amikor leszakadt az ég, és a *nő* hirtelen karon ragadta, hogy elrándigálja ide. Az egész tér pillanatok alatt ürült ki, mindenki biztonságos helyre húzódott. De minden annyira gyorsan történt, hogy a gyerek szem elől tévesztette az apját. A nő aztán mondta neki: maradjon itt, hogy meg ne ázzon, addig ő megkeresi a többieket és majd visszajönnek érte. Ez negyed órája volt. Nem bízott a nőben, sosem bízott benne. Mások előtt nyájasan viselkedett, de amint egyedül maradtak, állandóan szidta és rosszul bánt vele. Nem ez lett volna az első alkalom, hogy megpróbálja ott hagyni valahol. Eddig mindig sikerült visszatalálnia, de most egy idegen országban nyaraltak, aminek nem értette a nyelvét. Az apja sok pénzt szerzett. Két évvel ezelőtt nagy változások voltak az országban, amit rendszerváltásnak hívtak. Nagyjából felfogta a történéseket. Az apja kihasználta a helyzetet és felvásárolt egy céget. Akkor ismerte meg Évát. Emma makacs természete miatt az apja sokat veszekedett vele, de azóta sokkal rosszabb lett minden.

Amint teltek a percek, egyre elhagyatottabbnak érezte magát és egyre biztosabb volt abban, hogy a nő nem fog visszajönni. Még jobban behúzódott a boltív alá, de megfordult a szél és beverte az esőt a bűvőhelyére, ő pedig kezdett teljesen elázni. Egyik lábáról a másikra állt, és azt remélte, talán segít neki valaki...

A fekete Mercedes lassan gurult végig a belvárosi macskakövön. Még egy tapasztalt sofőrnek is kihívást jelentett a rengeteg egyirányú út és a sikátor-szerű szűk kis utcácskák. Főként zuhogó esőben. Eddie White bizonytalanul lavírozott a házak közt. Próbált átlátni a vízfüggönyön, de az ablaktörlője nehezen boldogult a szélvédőre zúduló esővel. Amint bekanyarodott, rájött, hogy rossz irányba megy, mert ez egy zsákutca volt: a közeli térre vezetett, ahová azonban nem hajthattak be autók. Lopva hátrapillantott a főnökére. Cynthia Cavandish makulátlan fehér kosztümben ült a hátsó ülésen. Természetesen észrevette a bakit, de nem foglalkozott vele.

Eddie akkor látta meg a gyereket.

– Hát ez meg? – csúszott ki a száján, mert eléggé meglepődött a magányosan álldogáló alakon.

– Hm? – nézett fel kérdően a főnöke.

– Ott egy kölyök – adott magyarázatot Eddie.

– Nos, ha már úgys bekanyarodtál ide, akkor talán nézzük meg – Cynthia, akinek a gyerek felkelte az érdeklődését, félmosolyra húzta a száját. Eddie megszokta már, hogy a főnöke néha elég különösen viselkedik, most mégis kissé kelleetlenül teljesítette a kérést. Épp elég baja akadt a tájékozódással...

A kislány az utolsó pillanatban vette észre az érkező kocsit. A háta mögül jött, és a motor hangját elnyomta az eső zuhogása. Amikor meglátta a nagy, fekete autót, a lehető legkisebbre húzta össze magát. Először reménykedett, hogy talán nem veszik észre, de elkészt vele. A kocsit megállt. A kislány újra áthelyezte a testsúlyát, hogy ha kell, könnyen elfuthasson. Ám a kíváncsisága egyelőre legyőzte a félelmét. Makacs tekintettel kukucskált be a lehúzott ablakon, majd egy kerek arcú, kissé morcos képű és nagyon kék szemű férfival nézett farkasszemet.

– Minden rendben, kölyök? – kérdezte Eddie, miközben igyekezett kedvesnek tűnni, ami nem tartozott a munkaköri leírásába. *A kölyök* azonban nem válaszolt, csak dacosan pislogott, aztán meg rázta a fejét.

A kislány nem értette, mit akar tőle ez a férfi.

– Elvesztél? – kérdezett Eddie újra.

A kölyök megint a fejét rázta.

– Érted egyáltalán, amit mondok? – a férfi erre kezdte elveszíteni a türelmét.

A válasz ismét fejrázás volt. A kislány ezúttal sem értette a kérdést, ám teljesen véletlenül végre helyes választ sikerült adnia. Eddie vágott egy grimaszt, majd abban a sorrendben, ahogy eszébe jutott, váltogatta az általa valamennyire ismert nyelveket.

– Beszélsz franciául... spanyolul... olaszul... oroszul... németül?

– Igen, természetesen – csillant fel a kölyök szeme, miközben ékes német szavakkal válaszolt.

– Végre! – Eddie megkönnyebbülten sóhajtott és németre váltott. – Eltévedtél, fiú?

A kislány öt éve tanult németet, de hirtelen nem ismerte fel az eltévedni szót. A fiút viszont igen. Valóban fiúsan nézett ki: sötétszőke haját rövidre vágták, bő rövidnadrágot és pólót viselt keki színben, emellett nem hordott semmilyen ékszer. Csípőre tett kézzel válaszolt:

– Én egy kislány vagyok! – és barna szemével úgy nézett Eddie-re, mint akit rögtön lenyel keresztben, amiért fiúnak nézte.

Cynthia halkán felkuncogott a hátsó ülésen, de egyelőre nem mutatta magát, a sötétített ablakok pedig gondoskodtak arról, hogy észrevétlen maradjon.

– Jól van, na! – csitította a férfi a gyereket. – Hogy hívnak?

– Emma Szabó – válaszolt a lány óvatosan.

– Hány éves vagy? – kérdezte Eddie, közben ízlelgette a nevet.

– Tíz – mondta a lány, de a biztonság kedvéért azért felmutatta az ujjait.

Ez a férfit és Cynthiát is meglepte, mert idősebbnek nézték.

– Honnan jöttél? – folytatta a kérdezősködést Eddie.

– Magyarországról. Budapestről.

– Aha. És kivel?

– Apával, a... feleségével és a mostohanővéremmel – a kislány könnyen megfelelt ezekre a kérdésekre. Az iskolában a németórán az egyik első nagy lecke volt a bemutatkozás.

– És ők hol vannak?

A kislány erre megvonta a vállát.

– Nem tudom... – és szomorúság ült ki az arcára.

Eddie hirtelen megsajnálta. Ha valaki, ő nagyon jól tudta, milyen egyedül elveszni az utcán.

– Szállj csak bel! – hogy nyomatékot adjon a szavainak résnyire nyitotta az anyósülés ajtaját. A kislány azonnal a falhoz lapult és megrázta a fejét. Eddie elvigyorodott.

– Jól van, látom, okos vagy.

Emma ismét felkészült, hogy elrohanjon. Ám ekkor lehúzták a hátsó ablakot. Egy nő nézett ki rajta.

– Elmehetünk a rendőrségre, ha szeretnéd – lassan, tagoltan beszélt és mosolygott. – De biztos nem akarsz idekint ázni!

Emma azonban nem bízott a csinos, fiatal nőkben. Éva is pont ilyen volt és épp ilyen nevédesen mosolygott, mint ez a Kleopátrára hasonlító, harmincas nő a rengeteg ékszerével. Ám a száraz kocsibelső mégiscsak csábító volt a számára és talán a rendőrség sem olyan rossz ötlet. Végül aprót biccentett. Gyorsan átsurrant a túloldalra. Nehezen szokta meg, hogy Angliában fordítva közlekednek az autók. Már éppen mászott volna be, amikor a férfi megállította.

– Hé, hé, csak ne olyan hevesen! – levette a zakóját és a kislány felé nyújtotta. – Ezt vedd fel! Az hiányzik csak nekem, hogy összevizezd a drága kárpitot! Bár az öltönynek sem tesz jót... – morgott.

A kislány nem értett meg minden lényeges szót, de a gesztust felfogta. Megpróbált belebújni az öltönybe, amiben szinte elveszett, és kétszer maga köré tudta tekerni.

Eddie elérte a száznyolcvanöt centit, vállszélességét pedig növelte a folytonos edzés. Miközben kitolatott az utcából, a főnöke a kislány felé hajolt.

– A nevem Cynthia Cavandish. Szólíts Miss Cavandishnek – megvárta, amíg a gyerek bólint, aztán előre mutatott. – Ő Eddie.

A férfi erre valamiféle félmosolyt próbált az arcára préselni koncentráció közben.

– Menjünk haza! – utasította őt Cynthia angolul. Emma megértette a haza szót, mert az otthoni lábtörlőjükön a *Home, sweet home* felirat díszelgett. Amint ezt meghallotta, megpördült ültében.

– Azt hittem, a rendőrségre megyünk! – háborgott. Cynthia azonban kedveskedve így szólt:

– Ó, drágám, nem mehetünk oda veled így. Úgy nézel ki, mint egy ázott kis veréb.

Emma bizonytalanul fordult vissza és bekötötte magát.

– He, he, ez tetszik – vigyorgott Eddie. – Ázott veréb...

– Nem vagyok ázott veréb – közölte a kislány sértődötten és összehúzta magán a zakót. Ahogy végigbámult Eddie-n, hirtelen feltűnt neki, hogy a férfi rejteget valamit az inge alatt. Lopva addig figyelte, amíg rá nem jött, hogy egy pisztoly az. A férfi ekkor rásandított, ő meg gyorsan kibámult az ablakon és hagyta, hogy a látvány elterelje a figyelmét. Amint kikeveredtek a belvárosból, Eddie határozottan felkanyarodott egy sokszagos útra és keletnek vette az irányt. A kislány elmerült a táj figyelésében, miközben igyekezett nem arra gondolni, hogy mi lesz vele. Sokféle érzés kavargott benne, egyet kivéve: valamiért egyáltalán nem félt.

Lassan elhagyták a várost, áthajtottak egy nagy, zöld parkon, melyet masszív kőkerítés határolt és a végén egy épület magasodott. Régi kúria, amit még terméskőből építettek. Emma eddig csak az angol sorozatokban látott ilyet, de a valóság sokkal gyönyörűbb volt, mire ő azon kapta magát, hogy tátva maradt a szája. Az eső addigra elállt és a nap kezdett előbújni a szürke felhők mögül. Eddie közvetlenül a bejárat előtt parkolta le az autót. A kislány kikászálódott az ülésről és kissé esetlenül botorkált pár lépést a hatalmas öltönyben. A férfi azonban hirtelen leemelte róla a ruhadarabot, egy grimaszt vágva kirázta, közben morgott valamit.

– Gyere! – szólt neki oda Cynthia, így a kislány követte őt fel a márványlépcsőn. A díszes ajtóban megjelent egy bejárónő. A ház úrnője angolra váltott.

– Keress ruhát és adj neki enni. Németül beszélj hozzá, lassan.

A középkorú nő bólintott és elvezette Emmát a házba, amely belülről még gyönyörűbb volt. A kislányt lenyűgözte a márványpadló, melynek közepén mozaikból egy saját farkába harapó kígyót raktak ki. Az oldalfalakat márványoszlopok szegélyezték. Az első emeletről két különálló, ívelt lépcső futott lefelé, mindkettőt vörös szőnyeg borította. A plafont arabeszk minták és két gyönyörű üvegcsillár díszítette. Emma alig bírta felfogni, amit lát, de a bejárónő máris karon fogta és magával húzta. A hatalmas előteret elhagyva egy kis oldalsó helyiségbe jutottak, ami afféle cselédkonyha volt. A nő leültette Emmát az asztalhoz aztán eltűnt. Egy perccel később egy kisméretű fehér pólóval, egy farmernadrággal és egy szandállal tért vissza Emma megköszönte és gyorsan átöltözött. A póló passzolt hozzá, de a nadrág szarát fel kellett tűrnie és a szandál is nagy volt a lábára. A bejárónő ekkor elé rakott egy hidegtálat és így szólt:

– Egyél, amennyit akarsz.

Emmának nem kellett kétszer mondania. Nem volt ugyan különösebben éhes, de a túl látványának nem tudott ellenállni. Megevett egy csirkecombot, három fasírtgolyót és valami fekete, lapos dolgot, amiről először azt hitte, sütemény, de amikor megkóstolta, érezte rajta a zabkása és a sült vér ízét.

– Ezt hogy hívják? – igyekezett illedelmesen kérdezni.

A nő összeráncolta a homlokát.

– Fekete pudingnak.

Emma megrázta a fejét és azt gondolta, hogy az angoloknak teljesen más az elképzelése a pudingról, mint a magyaroknak. A fekete pudingot leginkább a hurkához tudta hasonlítani.

– Neked aztán van huzatod! – Eddie akkor jelent meg az ajtóban, amikor a lány az ötödik ilyen szeletet rágsálya el éppen. Emma kérdően nézett a férfira, mire Eddie hamar korigált.

– Jó sokat ettél! – mutatott rá a tálra, mire a kislány vállat vont és megivott egy nagy pohár narancslét. – Gyere! – folytatta a férfi. – Miss Cavandish vár minket.

A kislány lemászott a magas székről, megtörölte a száját és Eddie után indult. Szinte szaladt, mert amíg a férfi megtett egy lépést, neki legalább négyet kellett és nem akart lemaradni. Annyira koncentrált, hogy alig figyelt a környezetére. Végighaladtak egy hosszú folyosón, ami egy kétszárnyú faajtóhoz vezetett. Eddie kinyitotta az egyik felét és betessékelte a kislányt. Odabent egy tágas iroda tárult a szeme elé. Az íróasztal és a többi bútor a legszebb mahagóniból készült, a kör alakú szőnyeg itt is vörös volt, a szoba közepén pedig ott állt Miss Cavandish, aki elégedetten nézett végig rajta.

– Így elvihetünk a rendőrségre. A szüleid már biztosan keresnek.

– Nem hiszem... – bökte ki hirtelen a kislány és elbizonytalanodott, ahogy látta, mennyire meglepődnek a felnőttek a szavain.

- Miért mondd ezt? – tette fel az egyértelmű kérdést Victoria.
 - Mert otthagytott... – magyarázta Emma, miközben félrenézett és egyik lábáról a másikra állt.
 - Ki? – Miss Cavandish türelmesen folytatta a kérdezősködést.
 - Az apám felesége. Azt *akarta*, hogy eltűnjek... már nem először.
- Cynthia szeme erre elkerekedett, de mielőtt bármit is mondhatott volna, a kislány hirtelen kifakadt:
- Nem akarok visszamenni!
 - Édesem, ez nem így működik! – a nő igyekezett megnyugtatni a gyereket. – De tudod mit? Eddie majd elmegy a rendőrségre és utána néz, hogy keresnek-e.
 - Hogy én? – a férfi meglepődött, ám Miss Cavandish ellentmondást nem tűrően pillantott rá, mire zavartan krákolott. – Persze, természetesen... – azzal már sarkon is fordult.

Eddie hamar kiderítette, hogy valóban történt egy eltűnési bejelentés Szabó Emmára, csak hogy a hivatalos jelentésben az állt, hogy a kislány szökött el a mostohaanyjától. A férfi szerzett a szövegből egy másolatot, aztán visszatért a birtokra.

Ezalatt Emmát elkísérték egy nappaliszerű helyiségbe. Itt is minden díszes és drága volt. Ott leültették a tévé elé és otthagyták. A készülék jóval modernebb volt annál, mint amit ő látott. A kislány először izgatottan váltogatta a csatornákat, de nem talált semmi érdekeset. Végül elkezdett nézni egy természetfilmet, amiket mindig is szeretett, de mivel nem értette a nyelvet, hamar megunt. Bekapcsolva hagyta tehát, aztán felfedezőútra indult, annak ellenére, hogy határozottan azt mondták neki, maradjon a nappaliban. Óvatosan haladt a folyósokon, ügyelve arra, hogy ne vegyék észre. Néha látott egy-egy cselédféleséget, akik mindig siettek valamerre, vagy éppen Eddie-hez hasonló férfiakat. A kislány mindig megjegyezte, hol merre fordult, hogy könnyen visszatalálhasson, és azt is, hogy hol bújhat el, ha észrevennék. Aztán megtalálta a kétszárnyú tölgyfaajtót, ami résnyire nyitva volt. Mögüle meghallotta Miss Cavandish és Eddie hangját és a hangszínükből azt is megértette, hogy vitatkoznak valamin. Szorosan a falhoz lapult és hallgatózni kezdett. Félig lehunyta szemmel koncentrált, hátha megért néhány szót. Az első, amit meghallott a rendőrség kifejezés. Aztán többször a saját nevét, és a *kid* szót, mindig Eddie nevezte így. Nyilvánvalóvá vált számára, hogy róla vitatkoznak. A *father* kifejezés is többször elhangzott, ami pedig nagyon hasonlított a német *vater* szóra. Tehát az apjáról is beszéltek. Ezen kívül többször hallotta Eddie szájából a *no* szót, amiről már ő is megtanulta, hogy nemet jelent. Emellett a férfi gyakran a *home* kifejezést is használta. És a beszélgetés tónusából a kislány arra következtetett, hogy a két fél talán azon vitatkozik, elengedjék-e őt haza. Ezt nem igazán értette...

Eddie véleménye kivételesen ellentétes volt Cynthiáéval.

- A kölyöknek haza kéne mennie...
 - Én úgy gondolom, inkább maradjon. elég fiatal, hasznos lenne.
 - Már elnézést, de *ez* nem gyerekek való hely! – érvelt a férfi.
 - Ugyan, hisz csináltunk már ilyet! Kellenek az emberek. Minél fiatalabb, annál jobb! Te is tudod!
 - Tudom... – Eddie arcán egy pillanatra sötét árnyék suhant át. – de eddig csak fiúkat szedtünk össze, ő meg kislány...
 - Na és aztán? Én is nő vagyok!
 - És mi van a rendőrséggel? – grimaszolt a férfi. – Már ők is keresik, ami csak bonyolítja a helyzetet.
- Cynthia erre csak leintette. Eddie karba fonta a kezét, és nyitotta volna a száját, hogy válaszoljon, amikor beindult a hatodik érzéke. Egyszerűen megérezte, hogy valaki áll az ajtó mögött. Intett a főnökének, hogy beszéljen csak tovább, majd egy hirtelen mozdulattal kinyúlt, elkapta Emmát és behúzta a szobába. A kislány nem igazán tiltakozott, de amint tudta, lerázta magáról a férfit. Dacosan nézett körbe, miközben haragudott is magára azért, mert lebukott.

Cynthia és Eddie somolyogva néztek egymásra, tetszett nekik a gyerek talpraesettsége.

- Hát te meg mit csinálsz itt, kölyök? – kérdezte a férfi a kislánytól tettetett szigorral. – Nem megmondtuk, hogy maradj a helyeden?

Emma először vállat vont.

- Unatkoztam – szándékosan sértődötten nézett, ezúttal Cynthiára. – Nem szeretem, ha beszélnek rólam és én nem vagyok ott! – a nyomaték kedvéért a csípőjére tette a kezét.

– Jól van – Miss Cavandish arcán nyájas mosoly terült szét. – Eddie-vel épp arról beszélgetünk, hogy mi legyen veled. Emiatt – elkomorult és felmutatta a nyomtatványt, amit a férfi hozott a rendőrségről. A kislány óvatosan közelebb lépett és a kezébe vette az iratot. A bal felső sarokban megtalálta annak az igazolványképnek a másolatát, amit az apja a pénztárcájában tartott, a mostohaanyjára képe mellett. A szöveget természetesen nem értette, csak néhány szót és a neveket tudta elolvasni. Segélykérően nézett a felnőttekre.

– Igazad volt, kölyök. – felelte kissé kesernyés hangon Eddie. Bár németül beszélt, a kölyök szót mindig angolul mondta. Emma félrenézett. Ebből a néhány szóból megértette, hogy Éva hazudott a rendőrségnek. Hirtelen dühös lett, könnyek szöktek a szemébe és ökölbe szorult a keze, de nem akarta felnőttek előtt sírni, ezért uralkodott magán és továbbra is a papírt bámulta.

Néhány pillanattal később Cynthia elmagyarázta, mi áll rajta. Eddie közben valahogy szeretne volna megnyugtatót a gyereket, ezért félszegen a vállára tette a kezét. Emmának jólesett az érintése. Cynthia magyarázata után sokáig hallgattak.

– Van más rokonod? Anyukád? – kérdezte végül a férfi.

– Sosem láttam... – Emma a fejét rázta. A nő ekkor hízelegve így szólt:

– Eddie-vel azon gondolkodtunk, hogy esetleg maradhatnál itt is.

A kislánynak erre először kikerekedtek a szemei, aztán nagyon mérgesen nézett.

– Ti... rossz emberek – megrázta a fejét, mert nem ezt a szót kereste, miközben a két felnőtt értetlenkedve nézett egymásra.

A gyerek meguntta, hogy nem jut eszébe a *veszélyes* kifejezés, ezért Eddie-re mutatott és kiejtette a szót, ami a legtöbb nyelven ugyanúgy hangzik.

– Maffia.

A férfi úgy pördült meg Cynthia felé, mintha legalábbis tűt szúrtak volna belé, a nő azonban felnevetett. De ez nem úgy hangzott, mintha kinevetné a kislányt és ezt Emma is érezte. Cynthia tudta, hogy a kislány, akinek valószínűleg túl élénk a fantáziája, valószínűleg csupán ráhibázott a dologra. Azért megkérdezte:

– Miért gondold ezt?

Emma először Eddie-re bökött:

– Neki fegyvere van. Szerintem a többieknek is. Maga – mutatott aztán Cynthiaira – nagyon gazdag és... fura – a kislány ismét nem ezt a szót akarta használni, de még az anyanyelvén sem volt képes megfogalmazni azt az érzést, amit a nő kapcsán érzett.

Cynthia somolygott.

– És ha csak nagyon gazdag vagyok, ő meg a fegyveres testőröm?

Emma a homlokát ráncolta, aztán hirtelen megrázta a papírt a kezében.

– És ezt csak úgy elhozta a rendőrségről?

Bár fogalma nem volt arról, hogy működnek Angliában a hivatalos szervek, azt gondolta, egy ilyen dokumentum megszerzése sehol sem olyan egyszerű. És most már szinte remélte, hogy Cynthia végül neki ad igazat. Utálta volna, ha ostobának nézik, ahogy otthon sokszor.

A nő ekkor elmosolyodott.

– Jól van, beismerem, tényleg én vagyok a helyi maffia vezetője – válaszolta kedélyesen.

Emma, akármennyire is számított a feleletre, mégis elcsodálkozott.

– De hát ön lány... vagyis nő! – javította ki magát. – Elnézést...

Cynthia felnevetett. Értette a gyerek megjegyzését. Kevés női vezető élt, a szigetországban tulajdonképpen ő volt az egyetlen.

– Látom, érted a lényegét – legyintett. – De beszéljünk rólad! Vissza akarsz menni a családotodhoz?

– Nem... – rázta meg a fejét a kislány bizonytalanul. Egy ideje már gondolkodott ezen. Ha lenne más rokona, aki befogadná, őt választaná, de nem volt. Így aztán nem tudta, mihez kezdjen. Gondolataiból Eddie rántotta vissza a valóságba.

– A mostohaanyád valóban annyira gonosz veled?

A kislány a férfi hangsúlyából érezte, hogy Eddie nem hitetlenkedik, inkább információkra kíváncsi. Ettől függetlenül csipőre tette a kezét és határozottan így szólt:

– Már nem először volt ilyen... – aztán leeresztette a karjait és félrenézett. – egyszer meg akart ölni... azt hiszem.

– Tessék? – ezen még Cynthia is meglepődött.

Emma nagy levegőt vett. Tudta, hogy ezt nem fogja tudni elmagyarázni, ezért az asztalhoz ment és egy üres papírra mutatott.

– Szabad? – megvárta, amíg Cynthia bólint, majd elvette a lapot és egy tollat.

– Szóval... tavaly elmentünk nyaralni. Volt ott egy tó... – Emma rajzolni kezdett, közben magyarázott. – Nem rendes tó volt, hanem ilyen – a lapon egy szabálytalan kör és néhány hullám jelezte a tavat, egyik végéhez egy trapézformát rajzolt.

Eddie a homlokát ráncolta.

– Szóval egy mesterséges tó volt egy gáttal – mondta, mire a kislány bólogatni kezdett.

– Nem volt túl nagy az a... gát. Mint én. Ott játszottam, de elcsúsztam. Bele a patakba. Kapaszkodtam, de így is majdnem elvitt a víz. Éva meg... csak ült a tó partján és nevetett. Magamtól kellett kimásznom. Vizes lettem. Akkor azt mondta, jobb lett volna, ha megfulladok. Apa előtt megszidott. Amikor megpróbáltam elmondani az igazat, apa nem hitt nekem – Emma ennél a pontnál megtörölte az orrát. Eddie vágott egy grimaszt, Cynthiaának azonban semmit nem lehetett leolvasni az arcáról. Egy pillanatnyi szünet után kijelentette:

– Nos, akkor ez eldőlt. Itt maradsz – megállt, hogy a gyerek felfogja a szavak értelmét és megeméssze azokat. Emma vállat vont, úgy érezte, nem sok lehetősége maradt.

– Lesznek szabályok, amiket be kell tartanod – folytatta ekkor Cynthia

– Milyenek? – kérdezte a kislány olyan hangsúllyal, mint akinek előre megvolt a véleménye róluk.

– Amíg le nem rendezem az ügyet a rendőrségen, nem hagyhatod el házat és a kertet. Nagyjából a nyár végéig – a nő kivárt. – Tanulni fogsz, meg kell értened a nyelvünket. És majd más dolgokat is megtanulsz, de nem kell iskolába járnod.

Emma erre bólogatni kezdett. A legutolsó megjegyzésnek örült a legjobban.

– Miket kell tanulnom? Mármint a nyelven meg az iskolai dolgokon kívül?

– Hm... az attól függ – Cynthia elgondolkodott, aztán lenézett a kislányra. – Verekedtél már?

– Hát... – Emma egyik lábáról a másikra állt. – egyszer csúnyát mondott rám egy nyolcadikos fiú, ezért megrúgtam a... – az arcán zavart vigyor jelent meg. – hát, szóval pont ott.

– Megértettük – intett Eddie és ő is vigyorgott.

– Jól van – közölte mosolyogva Cynthia, és a férfit pillantott. – Akkor Eddie majd kitanít!

– Tessék? – a férfi ezt angolul kérdezte. Az összes vér kiszaladt az arcából. A nő is angolra váltott: – Te találd, a tiéd! – kezdte ellentmondást nem tűrő hangon. – Később lehet a társad és a jobb kezed. És, ha eljön az ideje, az utódod. Képezd ki, megértetted?

– Értettem, m'dám – húzta ki magát a férfi, de amikor Cynthia visszafordult a kislány felé, elég morcosan nézett. A gyerekvigyázás nem szerepelt a munkaköri leírásában.

– Ne haragudj, kedvesem... – mondta közben a nő a kislánynak – de meg kellett győzni Eddie-t, hogy tanítson ki. Csak hát tudod, kicsit mogorva fickó és nem nagyon vagy az ínyére.

– Nekem sincs ő az... ínyemre – Emma karba fonta a kezét és csúnyán nézett Eddie-re. A férfi erre felvonta a szemöldökét. Cynthia nevetett, aztán lehajolt a kislányhoz.

– Sajnos meg kell tévesztenünk a rendőrséget, ezért kell neked egy új személyigazolvány.

A kislány a homlokát ráncolta. Értette a szavakat, de nem tudta, mit akar belőlük kihozni a nő.

– Okosabb vagy és idősebbnek tűnsz más tízéveseknél, még ha nem is nőttél olyan magasra. Ezért lehetne az új személyiséged idősebb. Két évvel.

– De jó, akkor előbb leszek tizennyolc! – vigyorodott el a gyerek és büszkén kihúzta magát.

– A születésnapod... – a nő közben a kezébe vette a papírt. – eszerint október tizenötödikén van nyolcvanegyben. Én adok neked egy újat: hetvenkilenc január tizenkettő.

Eddie közben elővett egy kis füzetet az öltönyzsebéből és jegyzetet készített. Emma fintorgott. Szerette, hogy októberben van a születésnapja, még akkor is, ha sosem ünnepelték meg ren-

desen. De olyankor az egész természet a legkülönfélébb színekben úszott és a kislány azzal vigasztalta magát, hogy olyan, mintha ez a sok szín csak őt ünnepelné. A telet azonban nem kedvelte, főleg a januárt. Hosszú volt, lucskos, hideg és szürke. Az érzések kiültek az arcára.

– Látom, hogy nem tetszik. – mondta Cynthia szigorúan. – De sajnós muszáj – megvárta, amíg a kislány fintorogva bólint. – És kell neked egy új név is...

– Az apámét úgysem szerettem – vont vállat a gyerek – Az Emmát azért használhatom?

– Sajnos azt sem tarthatod meg. A rendőrségnek feltűnő lehet...

– Az egész nevemet ki kell cserélni? – kerekedett el a kislány szeme. – De akkor már nem is én leszek... – amint kimondta, különös szomorúság töltötte el, egyik lábáról a másikra állt, végül azonban megvonta a vállát. – Nem ismerem az angol neveket – mondta és Eddie-re nézett, mert rájött, hogy neki is csak a keresztnévét tudja. – A tied mi?

A férfinak felszaladt a szemöldöke. Emmának hirtelen leesett, hogy mire gondol, ezért a szemeit forgatva hozzátette:

– Nem azért, mert azt akarom!

Ő erre láthatóan megnyugodott.

– Az enyém Eddie White – mondta vigyorogva.

– Ó, mint az asztronautának, aki meghalt az Apollo egyben – élénkült fel a gyerek.

– Igen, de én nem Ed vagyok, hanem Eddie. Csak így lehet hívni, oké?

A kislány bólintott.

– Nos? – kérdezte Cynthia és Eddie-re nézett. A férfi pislogott egy sort.

– Te találsz, adj neki nevet te!

Eddie erre morcosan nézett. Aztán végigmérte a kislányt.

– Eh... a Kyra szerintem illene hozzá. És talán... Youngblood – a gyerekre nézett. – A Kyra név jelentése királyi. A Youngbloodot pedig úgy fordítjuk, ifjú vér.

A kislány sokáig ízlelgette ezt az új nevet. Tetszett neki.

Nem sokkal később Eddie elment, hogy vegyen neki rendes ruhákat. A férfi folyamatosan morgott és elátkozta a pillanatot, amikor meglátta a kölyköt a sikátorban. Fogalma sem volt arról, hogyan kezelje a helyzetet és úgy gondolta, nincs ideje arra, hogy óvó bácsit játsszon. Amikor egy nagy adag ruhával tért vissza, a kislányt az egyik kisebb nappaliban találta. Lerakta elé a táskákat. A gyerek beletúrt, aztán fintorogva így szólt:

– Ez mind rózsaszín meg lila!

– És? Kislány vagy!

– Utálok a rózsaszínt! – Kyra már-már ordított. Eddie sejtette, hogy a gyerek dühe valahonnan máshonnan fakadhat, ezért nyugtatóan felemelte a kezét.

– Jól van, jól van, ne haragudj. Megkérdezhettem volna... Szóval, mit szeretnél?

A gyerek erre lenyugodott.

– Hát... sötétzöldet, kéket, barnát, feketét... és inkább nadrágot meg pólót.

– Rendben – a férfi felnyögött, megfogta a táskákat és újra elment vásárolni.

A második csomagot Kyra már elégedetten fogadta. Amíg Eddie vásárolt, a gyerek máris azon volt, hogy ismerkedjen a nyelvvel. Hoztak neki néhány szótárt és újságokat. Ám amikor Eddie visszatért, meglepve tapasztalta, hogy a gyerek nem a cikkeket állt neki lefordítani, hanem a rendőrségről elhozott dokumentumot. Minden szó fölé piros filccel felírta a jelentését, a lap hátuljára pedig ceruzával elkezdte magyarul leírni a mondatot. Látszott, hogy egyet-egyet többször is kiradírozott, mire sikerült letisztáznia. A férfinak ekkor tűnt fel, hogy a gyerek balkezes. Mikor Kyra észrevette, hogy Eddie figyel, rászólt:

– Ne bámulj már!

– Hé, te, kölyök, ne beszélj így velem! – szólt rá a férfi.

– Nem vagyok kölyök! – ellenkezett a kislány.

– De igen! Egy kölyök vagy, nagy szájjal! – azzal vállon ragadta a gyereket. – Na gyere!

– Hé! – a kislány hiába ellenkezett, Eddie elvitte őt a legközelebbi fürdőszobába.

– Mit csinálunk? – kérdezte Kyra rosszat sejtve, amint észrevette a fekete hajfestéket.

– Miss Cavandish úgy döntött, annak ellenére, hogy bent tart, meg kell változtatni a kinézetedet. Nem örökre, csak egy ideig. Amíg a hajad vissza nem nő...

Kyra mérges grimaszt vágott, mire a férfi megjegyezte:

– Mivel ezt is *nekem* kell csinálnom, hidd el, én sem örülök neki!

A kislány erre csak kinyújtotta a nyelvét. Eddie sejtette, hogy a művelet nagy rendetlenséggel fog járni. Kyra nehezen adta meg magát annak, hogy a férfi befesse a haját. Eddie legalább háromszor elolvasta a használati utasítást, mielőtt elkezdte a műveletet. Kyra ezt elég hősiezen viselte, de vára-kozni nehezen tudott. Jött-ment a kád és a tükör között és lassan minden fekete pöttyös lett a helyiségben. Eddie végül visszaültette a kád mellé.

– Nem tudsz nyugton maradni? – kérdezte idegesen.

– Nem! – válaszolt Kyra mérgesen.

A férfinak hirtelen eszébe jutott, hogy mi lehet a gyerek valódi baja.

– Ne engem okolj azért, amiért ez történik! – mondta kicsit visszafogottabb hangon, de a kislányt nem tudta meghatni. Kyra ültében karba fonta a kezét.

– Te találtál meg!

– Épp elég baj az nekem... – morgott Eddie. Miután a kislány végül nem ellenkezett többé, neki látott megmosni a haját, majd a kezébe nyomott egy törölközőt.

– Szárítsd meg a hajad, addig összetakarítok utánad!

Miután végzett, Kyra sokáig bámulta magát a tükörben. Ebből az új személyiségéből két dologgal nem tudott megbarátkozni. Az egyik a születésnapja, a másik pedig a haja volt.

– Nem tetszik? Gondoltam – vigyorgott Eddie, aztán megsajnálta. – Gyere velem.

Kyra végül megfogta a férfi kezét, ami a kislány számára hatalmasnak tűnt és hagyta, hogy Eddie visszavezesse a nappaliba. A férfi ezután rögtön elment. A kislány addigra végzett a fordítással. Úgy döntött, ismét megpróbálkozik a tévével. A kanapé helyett a szőnyegre ült le. Most már tudatosabban kapcsolgatta, végül rájött, hogyan tud német nyelvű feliratot beállítani. Talált egy mesecsatornát, ahol éppen elkezdtek egy történetet, ami a Legend of Zelda címet viselte. Mivel a hazájában az ilyen animációknak híre-hamva sem volt, hamar magával ragadta a cselekmény. Még azt is alig vette észre, hogy Eddie visszatér.

A férfinak lelkifurdalása volt, úgyhogy megfogadta magának, hogy ezúttal próbál rendesen viselkedni, hacsak a kölyök újra ki nem hozza a sodrából. Lehuppant mellé, a képernyőre sandított.

– Ez egy jó játék!

– Hm? – a kislány csak félig figyelt oda.

– Ez igazából egy játék. Az alapján készítették a mesét.

– Ó! Értem... – Kyra tovább figyelte a mesét. – Zelda szerintem cuki. – a képernyőre mutatott, ahol egy zöld manósapkás karaktert mutattak.

– Ó Link. A lány Zelda.

– Ja... úgy látszik, összekevertem – kuncogott a kislány. Aztán hirtelen Eddie felé fordult:

– Várj! Amikor azt mondtad, játék, azt úgy értetted, hogy számítógépes?

– Igen! Egy videójáték! Néha én is szoktam játszani vele...

Kyra erre hangosan felnevetett.

– Az ilyen videójátékok gyerekeknek valók! – gúnyolódott, amitől Eddie kissé zavarba jött.

– Hát, nézd, lehet hogy huszonöt vagyok, de igenis szoktam videójátékozni. És hidd el, vannak köztük olyanok, amiket inkább az idősebbeknek készítenek.

Kyra ezen gondolkodott egy darabig, aztán a képernyőre bökött.

– Kipróbálhatom? – nagy, kerek szemekkel nézett a férfire. – Légyszil!

Eddie a szeméit forgatta, de végül megadta magát:

– Először keresünk neked egy szobát! De holnapra elhozom neked!

A kislány erre szélesen vigyorgott, aminek a férfi örült. Az alapján, amit elmondott, a gyerek már így is sok mindenben ment keresztül. Neki pedig valahogy fel kell készítenie arra, ami ezután vár rá.

II. Ifjú vér

Anglia, London
1991. július 20.

Kyra a következő hetekben a kúriában lakott. Saját szobát kapott, külön fürdővel. A legtöbb idejét azzal töltötte, hogy egy cseléd segítségével a nyelvet tanulta illetve az új személyiségéhez kapott információkat magolta be. Remélte, hogy sok időt tölthet majd Eddie-vel, mert alapvetően kezdte megkedvelni a férfit. Csakhogy ő szinte mindig távol volt, csak késő délutánon jelent meg...

Eddie nem a kúriában élt. Neki, ahogy Cynthia más embereinek is, külön lakása volt a külvárosban. De a főnöke csaknem minden nap jelentést kért tőle, mióta két éve ő lett az egyik első embere. A férfi újabban ezeket az alkalmakat használta ki arra, hogy ellenőrizze Kyrát. Két héttel a kislány érkezése után épp annak lakrésze felé tartott, amikor kis híján beleütközött a cselédbe, aki a gyereket a nyelvre oktatta.

– Jaj, de jó, hogy megjött! – csapta össze a kezét a nő. – Egyszerűen nem boldogulok vele...

– Mi történt? – kérdezte Eddie foghegyről.

– Igazából nem tudom... az egyik pillanatban még az igeidőket gyakoroltuk, a másikban pedig tiszta hisztis lett. Kiabált, nem értettem, mit mond. Próbáltam csitítani, erre meg akart ütni...

– Megnézem... – morgott a férfi, majd befelé indult a szobába. Odabent kisebb felfordulás fogadta. Papírok szétszórva az asztalon és a földön, szőnyegre dobált párnák. Kyra az ágya előtt kuporgott a szőnyegen, a térdét felhúzta. Az arcát teljesen eltakarta, de Eddie számára nem tűnt úgy, mintha sírna. Felsőhajtott, aztán óvatosan leereszkedett a gyerek mellé.

– Te vagy? – kérdezte Kyra németül, elvékonyodó hangon.

– Hm. – morgott Eddie.

– Meg fogsz büntetni?

– Nem – a férfi a homlokát ráncolta a kérdés hallatán.

– Utálok ezt... – nyögte a kislány.

– Azt látom – talán nem ez volt a legjobb válasz, de nem akart hazudni, viszont fogalma sem volt arról, min mehet keresztül Kyra. – De ezt nem csinálhatod – Eddie körbematatott a szobán, amikor a gyerek kipislogott a két karja között. A kislány végül felemelte a fejét.

– Nem tudom, hogy állítsam meg...

– Talán van egy ötletem... – sóhajtott a férfi, majd elgondolkodott. – Mindjárt jövök – mondta. – Addig pakolj össze!

A kislány vágott egy fintort, de engedelmeskedett. Mire végzett, Eddie is visszatért egy hatalmas dobozzal. Kyra homlokráncolva figyelte. A férfi egy bokszzsákot emelt ki a csomagból.

– Ú, de király! – vigyorodott el a gyerek, mire Eddie-nek is mosolyra húzódott a szája.

– Örülök, hogy tetszik! – azzal nekiállt felszerelni a zsákot a plafonra. Kyra körülötte forgolódott és figyelte, majd megtalálta a zsákhoz tartozó kesztyűket és egy bandázsszalagot.

– Megmutatom, hogyan használd! – mondta Eddie, mikor végzett a szereléssel.

A következő negyedórát az alapok megtanulásával töltötték, majd Eddie lehajolt a kislányhoz és mélyen a szemébe nézett.

– Na ide figyelj! Bármikor, amikor előnt a düh, hagyj ott mindent, gyere ide és ezen töltsd ki a haragod. Ha egy konkrét személy miatt érzed rosszul magad, akkor képzelj őt a zsák helyébe.

Kyra erre elvigyorodott.

– Oké, ez tetszik!

– Ezen kívül – a férfi szigorúbb hangnemre váltott. – Összeállítottam neked egy napirendet, amit mindig követned kell. Korán kelsz és először edzel. Futás meg néhány erőnléti gyakorlat, fekvőtámasz, húzózkodás, felülések... majd megmutatom. Rendes reggeli, aztán nyelvtanulás. Tízórai, megint tanulás, valamilyen más... tantárgy.

– Úgy érted, hogy matek meg ilyesmi? – fintorgott Kyra.

– Nem feltétlenül iskolai tárgyak. – kezdte magyarázni Eddie. – Olyan dolgokat is meg kell ismer-
ned, mint az emberi test, az anatómia. Vagy, hogy miként lássunk el különböző sérüléseket.
– Ó, ez izgalmas! – vigyorodott el a gyerek. Eddie azonban leintette és tovább beszélt:
– Tehát a napirend. Ebéd után a délelőtti folyamat ismétlése. Kora estétől szabadidő, hétkor va-
csora. Megértetted? – megvárta, amíg Kyra bólogat. – És ami az evést illeti, azt is szabályozni fo-
gom, mert a szakácsnő panaszkodott, hogy a konyhákban lévő összes édességnek lába kélt.
A kislány erre igyekezett ártatlan arcot vágni. Eddie, amint ezt meglátta, hangosan elnevette magát,
Kyra pedig együtt kacagott vele...

A szigorú napirend mind fizikailag, mind szellemileg lefoglalta Kyrát annyira, hogy a düh-
rohamai enyhüljenek. Mire észbe kapott, a nyár már el is múlt. Augusztus végén Cynthia az irodá-
jába hívatta őt. Eddie is ott várakozott. Alig, hogy a kislányt bevezették, a nő rögtön a lényegre tért:
– Azért hívtalak, hogy egyrészt megdicsérjelek, milyen szépen haladsz a tanulmányaidban – most
már angolul beszélt a kislányhoz, akinek még koncentrálnia kellett, hogy felfogja a szavak értelmét.
– Van egy másik dolog is – folytatta a nő. – Nem kell ezután a kastélyban maradnod.
– Úgy érti, kimehetek? – Kyra a homlokát ráncolta, de a szemei felcsillantak.
– Részben. Részben pedig úgy, hogy már nem itt fogsz lakni.
– Ó! – a gyerek meglepődött. Erről neki eddig nemigen beszéltek. Kérdőn nézett Eddie-re, aki
biccentett, de az arcáról nem lehetett leolvasni semmit. Eddie tisztában volt vele, hogy neki kell
majd gondoskodnia a gyerekről. Nem igazán fűlött hozzá a foga, mert nem tudta, mihez is kezdjen
vele. Ő maga jóval idősebb volt, mikor elkezdték kiképezni...
– Eddie fog tanítani. – folytatta közben Cynthia. – Ezért az a legcélszerűbb, ha nála laksz.
Kyra erre szélesen elvigyorodott, aztán már szaladt is, hogy azt a néhány holmiját összepakolja...

Eddie egy magasföldszinten lévő ikerlakás egyik szárnyában élt. Az alsó kapu egy mellékut-
cára nyílt, onnan egy lépcső vezetett a két lakás bejáratáig. Belépve Kyra egy szűk előszobában
találta magát, ami azonban egy boltíves átjáró után tágas előszobában folytatódott. Itt egy kis asztal
és egy kanapé kapott helyet. Jobb oldalon nyílt Eddie lakása: nappali, benne tévé és egy kanapé,
meg néhány szekrény. Mellette egy kis mosdó és egy főzőfülke. Hátul a háló egy nagyobb ágygal,
ruhásszekrényvel. A bal oldali lakás ugyanennek a tükörképe volt.

– Itt lakott valaki? – bökött arra Kyra.
– A kiképzőm régen – Eddie ezt olyan különös hangon mondta, hogy a kislány arra gondolt, talán
jobb, ha nem kérdezi erről többet. Inkább szemügyre vette a helyet, ami a saját birodalma lesz.
– Tetszik? – kérdezte a férfi.
– Viccelsz? Ez sokkal jobb, mint...

Otthon. – ezt akarta mondani. De már nem mondhatta.

– Mint régen – vigyorodott el végül.
– Berendezheted, ahogy akarsz. De ne feledd: a kevesebb néha több, és... te nem olyan gyerek
vagy, mint a többi! – Eddie óvatosan fogalmazott, a kislány azonban csak vállat vont. – Továbbra
is tartod magad a napirendhez, a futáson kívül. De már használhatod az edzőtermünket Miss Ca-
vandishnél és edzhetsz velem. De ha nem vagyok itthon, magadról kell gondoskodnod.
– Úgy érted, mint főzés meg ilyesmi? – a gyerek szemügyre vette az apró főzőfülkét, megvárta,
amíg a férfi hümmög, majd ismét vállat vont. – Oké, igazából nem probléma.
– Tényleg? – lepődött meg Eddie, mire Kyra feléje fordult.
– Magyarországon mindig nekem kellett csinálnom mindent. Főzni, mosni, takarítani. Mint itt a
cselédeknek. Utáltam. De most úgy csinálhatom, ahogy én akarom, úgyhogy nem lesz vele gond...
– Jól van. Felszerelem neked a bokszsásakat. Holnaptól pedig elkezdelek kiképezni.

Ez a kijelentés elég volt ahhoz, hogy Kyra izgatottan várja a másnapot. Eddie aznap nem
ment sehova, így elég idejük maradt, hogy elkezdjék elsajátítani a test-test elleni küzdelem alapjait.
Az előszobában Eddie lefektetett egy birkózószőnyeget. A férfi fel akarta mérni Kyrát, ezért, miu-
tán megmutatta neki az alapállást és néhány fogást, hagyta, hogy a gyerek tetszőlegesen támadjon.
Néha megpróbálta ő is elkapni, de legnagyobb meglepettségére a kislány általában kicsúszott a keze
közül. Erre elvigyorodott.

– Kicsi vagy és fürge, sok benned az energia. Ez jó! Na, most nézzünk valami mást...

A következő alkalommal, amikor Kyra nekitámadt, egy mozdulattal a földre lökte a kislányt. A gyerek felnyögött és Eddie attól tartott, talán nem volt annyira kíméletes, de Kyra rögtön felpattant, hogy ismét támadjon. Egyszerűen nem lehetett kedvét szegni. Akárhányszor a birkózószőnyegen kötött ki, mindig felállt. Még az sem zavarta, hogy szerez néhány kisebb zúzódást.

– Látom, kitartó is vagy!

– Egyszer szeretnék legyőzni! – mondta Kyra zihálva. Eddie elvigyorodott.

– Az még nagyon sokára lesz...

Október közepe volt. Kyra egyedül kelt és így is töltötte az egész napját. Eddie már három napja, hogy elutazott Miss Cavandish-sel Írországba és nem lehetett tudni, mikor jönnek haza. Eddig még nem maradt egyedül ilyen sokáig. Hiányzott neki a férfi társasága, aki mellett mindig jól érezte magát. Emellett tudta, hogy Eddie az ilyen akciókon megsérülhet vagy akár meg is halhat. Mivel ő volt az egyetlen, akihez kötődött, ezt egyáltalán nem akarta.

Az egyedüllét miatt egyre jobban cikáztak a gondolatai, hiába igyekezett bármivel is lefoglalni magát. Ezért azt tette, amire Eddie tanította: megpróbálta az agyát egyetlen dologra összpontosítani. Valamiért az a kérdés merült fel benne, hogy kicsoda is neki Eddie. Nyilván a kiképzője volt, de ez olyan nyersen, távolságtartóan hangzott. Talán a barátja egy kicsit, de ezt is furának tartotta. Bár vágyott volna egy férfire, akire apaként tekint, Eddie ahhoz túl fiatal volt, fogadott bátynak meg túl idős. Ha egy kívülálló kérdezte, azt kellett mondania, hogy a nagybátyja. De ez az új személyisége része volt, amivel, a nevéen kívül, továbbra sem tudott megbarátkozni, úgyhogy ezt is elvetette. Viszont szerette volna, ha a férfi már most a társaként tekint rá, de tudta, hogy ahhoz még kicsi és sokat kellett tanulnia. Így végül Eddie csak Eddie maradt számára...

Sajnos azonban hiába beszélte ezt meg magával, az egyedüllét miatt megint megérezte a benne fellángoló dühöt. Amikor a hatalmába kerítette, a zsákot kezdte püfölni, ahogy Eddie tanította neki, de valahogy nem volt az igazi. Aztán hirtelen meghallotta, hogy nyílik a bejárati ajtó. Kyra a pólójába törölte az arcát, gyorsan lehúzta a kesztyűt és kirohant az előszobába, ott azonban lemerevedett. Legszívesebben a férfihoz szaladt volna, hogy megölelje, de eddig ilyet soha nem tett. Amikor Eddie belépett, látszott rajta, hogy fáradt és mintha kissé bicegett volna. A kislányt azonban jobban érdekelt a férfi kezében tartott becsomagolt doboz, ezért a nyakát nyújtogatta.

– Szia, kölyök! – Eddie a gyerekre sandított, majd felmutatta a csomagot. – Boldog születésnapot!

Kyra abban a pillanatban nem bírta tovább. Eddie-hez szaladt és átölelte, de olyan lendülettel, hogy a férfi felnyögött és meg kellett támaszkodnia. Kyrának minden dühe elszállt. Szerette volna megköszönni Eddienek az ajándékot, de kivételesen egy hang sem jött ki a torkán. Attól félt, ha kinyitja a száját, elsírja magát. Végül csak sikerült kinyögnie egy köszönömöt. Elvette a csomagot és letelepedett a dohányzóasztalhoz, majd szinte letépte róla a papírt. Eddie kuncogott, miközben lehuppant a kanapéra és vigyorogva figyelte a kislány ténykedését. Kyra felsikított, amikor végre felfedte a csomag tartalmát. A legújabb Game Boy volt, mellé néhány videójáték, köztük a Legend of Zelda. – Úúúú... kipróbáljuk? Légyszi, légyszi, légyszi!

– Még szép, különben minek vettem? – Eddie felállt, felemelte a dobozt és a szobájába terelte a kislányt. Eddie egy darabig a gyerek mellett maradt, aztán nekiállt főzni. Az ételen kívül más dologgal nem is lehetett volna Kyrát elcsábítani a képernyő elől. Evés közben a kislány megkérdezte:

– Neked amúgy mikor van a születésnapod?

– Hát, tulajdonképpen... – Eddie zavarba jött. – Én nem szeretem megtartani.

– Oh... – Kyra egy pillanatra félrenézett, de végül úgy döntött, nem kérdezi meg, miért. – De azért elárulod? Kérlek...

A férfi krákolgott, de tudta, nem kerülheti el a választ.

– Karácsony előtt, december harmadikán. Ha már itt tartunk, inkább a karácsonyt szeretem...

– Hát, én meg azt nem... – mondta Kyra és megvonta a vállát. – Éva mindig mindegyik ünnepet utálatossá tette nekem...

Eddie-t mindig feldühítette, amikor ilyeneket hallott a gyerektől. Egy pillanatra átsuhant az agyán, hogy talán csinálhatnának normális karácsonyt, csak hogy mindig ott volt egy de. Egy de, ami azt

jelentette, amit ők képviselnek. Hogy nem olyanok, mint a normális emberek, és számukra adott esetben a karácsony is csak egy munkanap, amin embereket ölnek. Ezért fintorgott egyet, aztán megegyezett magával abban, hogy azért kitalál valamit...

Evés után Kyra vissza akart menni játszani, de Eddie leültette a nappaliba. A kislány tudta, mi következik. A férfi minden küldetését elmagyarázta neki, utána pedig elmesélte a tapasztaltakat. Mindezt azért, hogy a gyerek tanuljon.

Amikor végeztek, legnagyobb meglepettségére Kyra nem ment vissza játszani. Úgy tűnt, mint aki mondani akar valamit, csak nehezen hozza fel a témát. Eddie felvonta a szemöldökét:

– Mit szeretnél?

– Szóval... az olyanok, mint mi, szoktak moziba járni?

A férfi elnyomott egy sóhajt. Az olyanok, mint ők, nem szoktak, de ezt nem volt szíve elmondani.

– Miért? – kérdezte puhatolózva, hogy megtudja, mi a gyerek pontos szándéka. Kyra erre beszaladt a lakásába, majd hamarosan egy mozis újsággal tért vissza. Már ki volt nyitva az egyik oldalon. A kislány lerakta Eddie elé és a képre bökött.

– Ezt szeretném megnézni!

– Addams Family? – a férfi a kezébe vette a lapot, felolvastva a címet. – Gyereknek való egyáltalán? Kyra a szeméit forgatta és drámaian hátradőlt.

– Légyszi! Eskü, utána békén hagylak!

– Rendben... – egyezett bele Eddie fintorogva, mert képtelen volt nemet mondani...

Szerencsére a szabadidejükről beleszólás nélkül rendelkezhetek, így egy héttel később elmentek megnézni a filmet. Kyrának annyira tetszett, hogy még a kocsiban is erről beszélt.

– Ú, imádtam Wednesdayt, olyan vicces! – aztán hirtelen elhallgatott, ami Eddie számára gyanús volt. Túlságosan is...

– Na mi az?

– Hát... – fészkelődött a gyerek, de nem nézett a férfitra. – tudod, megtanultam az angol ünnepeket.

– És?

– Például a királynő születésnapja...

– És? – Eddie kezdte elveszíteni a türelmét. – Nyögd ki végre, ne kelljen úgy kihúzni belőled!

– Szóval ott van a Halloween, ami nemsokára lesz. Én eddig ilyenről nem is hallottam! Nálunk csak farsangkor szoktak beöltözni, de nem járnak házról házra cukorkáért. Ha esetleg Miss Cavandish megengedné... lehetnék Wednesday Addams. Csak egyszer!

Eddie egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Megkérdezem... – sóhajtott fel végül.

– Ú, megtennéd? – Kyra felugrott volna a helyéről, ha az öv nem tartja vissza. A férfi figyelmeztetőleg emelte fel a mutatóujját.

– De nem ígérek semmit!

A kislány azonban továbbra is izgatott maradt. Várakozása kifizetődött. Miss Cavandish egyszer megengedi neki, hogy részt vegyen az eseményen. Amikor Eddie meghozta neki a hírt, Kyra öröme határtalan volt. Így történt, hogy Halloween estéjén Eddie-nek kénytelen-kelletlen el kellett kísérnie a gyereket, hogy London belvárosában cukorkákat gyűjtsön. A háta közepére nem kívánta. Messziről, a többi felnőttől távol állva tartotta szemmel Kyrát. A kislány nem kereste a többi gyerek társaságát, inkább egyedül bóklászott és mindig messziről mutatta Eddie-nek az éppen megszerzett zsákmányt. A férfi végül azon kapta magát, hogy vigyorog. Különös, kettős érzés járta át. Az egyik pillanatban az alvilág legsötétebb bugyaira készítette fel a kislányt. A másikon azon igyekezett, hogy olyan pillanatokot adjon neki, mint ez a mai. Hogy Kyra ne felejtse el gyerekeknek maradni...

Kyra azonban okos gyerek volt, okosabb az átlagnál. Nagyon is jól tudta, hogy minek képzik ki, és hogy ez mivel jár. Egyre több mindent szeretett volna megtanulni, és ennek hangot is adott.

– Mikor lóhetek? – kérdezte november elején Eddie-t, miközben a kastély parkjában sétáltak egy délelőtti futás után.

– Még nem – felelte Eddie foghegyről.

– Kérlek, kérlek, kérlek!

– Nem! – Eddie most már erélyesebben szólt. Kyra hamar kiismerte a férfit. Tudta, hogy meddig nyüstölheti anélkül, hogy Eddie kijönne a sodrából. Amikor érezte, hogy már nem mehet tovább, egy óra vagy egy nap múlva újra kezdte a szekírozását. Arra játszott, hogy a férfi megelégedi és beadja a derekát. Egy teljes hétig kellett szekíroznia, mire megadta magát.

– Na, jó, gyere!

A kislány győzedelmesen vigyorgott. Eddie levitte őt a kastély alagsorában lévő fegyverszobába, majd szigorúan így szólt:

– Ahhoz, hogy lőhess, először meg kell ismerned a fegyvereket. Típusok, erősségek, gyengeségek, felépítés elméletben és gyakorlatban, mit mire használunk és a többi...

Kyra csalódottan forgatta a szemeit, amint rájött, hogy ebből ma, de még holnap sem lesz lövészet. Elhatározta, hogy keményen fog tanulni. Egy hónap alatt szépen el is sajátította mindent, amire a férfi szerint szüksége volt. Eddie végül azonban megengedte neki, hogy lőjön. A kislány egy darabig vizslatta a felkínált pisztolyokat, aztán egy Glock 19-est választott.

– Miért ez? – kérdezte rögtön Eddie.

– Mert kicsi, könnyű és nem rúg vissza nagyot – felelte Kyra, mire a férfi elégedetten biccentett.

Amikor a gyerek felvette a szabályos lőállást, Eddie-nek sötét árnyék suhant át az arcán. Rájött, hogy egyszer Kyra terepre fog menni és lelő valakit. Aztán többet. A férfi akkor a legszívesebben megragadta volna a gyerek csuklóját, hogy elvoncsolja onnét. De már késő volt. A kislány elsütötte a fegyvert. Amikor a lövések zaja elhalt, Eddie felsóhajtott és megnyomta a gombot, hogy a céltábla a dróton mozogva elérjen hozzájuk. Aztán leesett az álla. Kyra összes golyója a belső három körbe talált. A gyerek kihúzta magát.

– Ez csak az eleje volt... – Eddie igyekezett lehűteni őt. A kislány azonban úgy vette e szavakat, mint egy kihívást, mert az összes többi pályán is rögtön kipróbálta magát. Eddie döbbenete pedig tovább nőtt, mert Kyra eredményei a magasabb szinteken sem változtak sokat.

Nemcsak ők használták a termet, a dolognak hamar híre ment, így Eddie este kénytelen volt megmutatni Kyra eredményeit Cynthiának, pedig legszívesebben elodázta volna a dolgot. Előre sejtette ugyanis, hogy mit fog mondani a főnöke.

– Gondoskodj róla, hogy Kyra még több lövészetet tanuljon! – utasította a nő. Eddie biccentett és elrejtette az érzéseit, mert lelkiismereti problémái támadtak. Talán Cynthia észrevehette, mert a következő pillanatban megkérdezte:

– Szakmai szempontból mi a véleményed?

A férfi nyelt egyet, de megmondta az igazat:

– Hogy egyszer kiváló mesterlövész válik majd belőle – a hangja rekedt volt.

– Minél előbb, annál jobb! – intett Cynthia. – A jó mesterlövészekre mindig szükség van!

Eddie kötelességtudóan biccentett, aztán elhagyta az irodát.

Bármennyire sem szerette volna, kénytelen volt ilyen irányban tovább képezni Kyrát. Ezt még aznap meg is mondta neki. A gyerek vigyorgott, majd megkérdezte:

– És ez hogyan fog kinézni? Mármint a kiképzés?

Eddie elgondolkodva válaszolt:

– A következő hónapokban mindenféle stílust kipróbálsz és gyakorolsz majd. Lőhetsz a legkülönbözőbb fegyverekkel, változatos távokon... álló, felugró és mozgó célpontra.

– Ú, szuper.

– Kyra... – Eddie komor maradt. – tudod, ezt azért kell csinálnod, hogy egyszer... embereket ölj.

– Tudom – a kislány hangja egész komolynak tűnt, de a férfit nem győzte meg.

– Igen... de érted is?

A gyerek elgondolkodott, a homlokát ráncolta. Végül leült a férfi mellé és a karjára tette a kezét.

– Igen, Eddie, értem. – a kislány könnyebben belenyugodott a dologba, mint Eddie maga...

Éppen ezért a férfi beváltotta a saját magának tett ígéretét, és igyekezett Kyrának egy rendes karácsonyt összehozni. December huszonharmadikán egy kis élő fenyővel állított be lakásukba.

Amikor Kyra meglátta, ujjongva körbeugrálta, majd együtt díszítették fel. Másnap karácsonyi dalokat hallgattak. A kislány nem tudott mit venni, a férfi viszont újabb videójátékokat adott neki.

Kyra mindemellett sokkal gyorsabban hozzászokott az új helyzetéhez, mint azt Eddie valaha is gondolta volna. A hónapok szinte repültek, miközben a férfi folyamatosan képezte a kislányt. A gyerek rengeteget beszélt és rengeteget kérdezett, de ezek szükségesek is voltak a kiképzéséhez.

– Jól van, kezdjük az elejéről. Cynthia Cavandish. Nyolcvanegyben került hatalomra.

– De még elég fiatal, nem?

– Igen, tizenhét éves volt, de ne feledd, hogy maffiózócsaládból származik.

– A családja... meghalt? – Kyra a homlokát ráncolta.

– Igen, de ez egy elég komplex történet – Eddie hátradőlt az előszoba kanapéján, ahol ültek. Május volt, odakint esett az eső.

– Eric Larsen. Ezt a nevet jól jegyezd meg. Londont eredetileg egy másik család uralta, Cynthia nekik csak távoli rokona volt. Cardiffban pedig ott voltak Larsenék. Két egymásnak feszülő család. London volt az erősebb. Elintézték, hogy Eric szülei egy repülőgép-balesetben életüket veszítsék. Eric nem ült a gépen, de nem izgultak. Azt gondolták, egy tizenöt éves fiú nem lesz képes irányítani.

– Kitalálom! Tévedtek?

– Pontosan! Feldühítették a sárkányt.

– Sárkányt? – csodálkozott a kislány. Eddie erre felmutatta a kezét.

– Ismered a gyűrűmet. Cynthia szimbóluma a saját farkába harapó kígyó – megvárta, amíg a gyerek bólint. – Eric ugyebár walesi. Annak szimbóluma pedig a sárkány.

– Á, értem.

– Eric végigvágott Anglián. Az egész itteni családot kinyírta a következő néhány évben. Cynthia gyakorlatilag a maradékon kezdett... élőszködni. Azóta állandóan egymással harcolunk.

– Eric is pénzt hamisít, mint Cynthia?

– Nem, ő teljesen más területen *dolgozik*. Fegyverkereskedő ugyanis.

– Aha – Kyra elvigyorodott. – És ki áll nyeresre?

– Senki – Eddie széttárta a kezét. – Ezen szeretnénk változtatni.

– Értem – a gyerek a homlokát ráncolta. – Te már a legelejétől Cynthiának dolgozol?

A férfi erre felnagyott és különös árnyék suhant át az arcán. Kyra már nem először vette észre, hogy Eddie kerüli ezt a témát, de éppen ezért egyre jobban érdekelte a kislányt.

– Nem, én tíz éve kezdtem. Öhm... egyfajta utcagyerek voltam. Mint tudod, Cynthia mindig keres új embereket. Általában olyanokat, akiknek nincs...

– Választása? – jegyezte meg Kyra kissé cinikusan. Eddie lesandított rá.

– Lehetősége – mondta.

– Az majdnem ugyanaz – legyintett a gyerek.

– A lényeg, hogy mire Cynthia egyik embere megtalált és munkát ajánlott, addigra már elég hosszú bűnlajstromom volt – itt elvigyorodott. – Testi sértés, lopás, rablás, fegyveres rablás és a többi. Az ilyeneket pedig szinte vadásszák, hogy beszervezzék!

– Ki szervezett be?

– Franknek hívták. – Eddie felsóhajtott és félrenézett.

– Ő képzett ki... – állapította meg Kyra.

– Egen...

– Ő... meghalt. – a gyerek kezdte összerakni a képet.

– Két éve. És... erről ennyit. – közölte a férfi fojtott hangon.

– Oké... – Kyra nyelt egyet és a lakása felé sandított. Furcsa volt egy halott ember ágyában aludnia.

III. Első bevetés

Anglia, London
1992. július 16.

Kyrának látogatást kellett tennie Cynthia Cavandishnél. A nő fürkés� pillantással mérte végig az íróasztala mögül. A kislány úgy érezte, mintha vizsgáznia kellene, ezért nagyon örült, hogy Eddie ott áll az ajtó mellett.

- Kicsit több, mint egy éve kerültél ide – kezdte Cynthia szigorúan, de azért enyhén mosolygott.
 - Igen, asszonyom – Kyra kihúzta magát. A festék már lenőtt a hajáról, de továbbra is rövidere vágott frizurát viselt.
 - Eddie tájékoztatott arról, hogy a kiképzésed is igen jól halad. Ügyesen veszed az akadályokat. Tökéletesen elsajátítottad az angol nyelvet és az új személyiségedet is.
 - Köszönöm, asszonyom! – a gyerek igyekezett érzelemmentes arcot vágni, ahogy tanulta.
 - Szeretném, ha ezentúl is kiemelkedően foglalkoznátok a lövészettel!
- Erre mindketten biccentettek. Cynthia intett, hogy elmehetnek, de Kyra bizonytalanul állt egyik lábáról a másikra.
- Igen? – kérdezte kissé türelmetlenül a nő.
 - Elnézést, asszonyom, de mikor kaphatnék esetleg valamiféle... küldetést?
- Cynthia ennek hallatán elégedetten elmosolyodott, aztán mégis így szólt:
- Még nem... Sajnos a *korod* ellenére is túl fiatal vagy! – a nő felállt, Kyra elfojtott egy grimaszt, aztán hagyta, hogy Eddie kiterelje az irodából.
 - Ne akarj túl hamar küldetésre menni, kölyök! – figyelmeztette a férfi foghegyről, miközben a gyerek vállára tette a kezét.
 - Miért nem? – kérdezte a kislány kissé sértődötten.
 - Csak...
 - Ez nem válasz, Eddie White! – Kyra lesöpörte a válláról a férfi kezét. Feleletet azonban nem kapott, mire csak a szeméit forgatta.

1993. május 10.

A következő évben mind Cynthia, mind Eddie megenyhült. Megengedték Kyrának, hogy elkísérje a férfit egy-egy ellenőrző körútra. Eddie feladatai közé tartozott, hogy folyamatosan felülvizsgálja azokat a helyeket, ahol a pénzhamisítást végezték.

– Az egész hamisítás három lépésben zajlik – magyarázta Eddie, miközben kifelé hajtottak Londonból. – Ebből egy mobilis, a másik kettő nem. Most először egy olyan helyre megyünk, ahol a nyomtatás készül.

Éjszaka volt, a város szélén köd terjengett.

- Mindig éjjel dolgoznak, hogy ne vegyék észre őket.
- Logikus – tárta szét a kezét a gyerek. Eddie vágott egy grimaszt, aztán bekanyarodott egy garázs-sorra és leparkolta a kocsijukat egy félreeső helyen.
- Ne jártasd a szád! – figyelmeztette Kyrát, mikor kiszálltak. A kislány fintorogva engedelmeskedett.

A garázsok mind ugyanolyanok voltak, az is, ami előtt megálltak. Elsőre semmi különösebb nem látszott rajta. Eddie ritmikusan kopogott, amiről Kyra azonnal tudta, hogy egyfajta jelzés lehet. Nemsokára óvatosan résnyire nyílt az ajtó, mire a férfi elvigyorodott.

– Rutinellenőrzés.

– Á, White, már vártunk! – intett bentről egy alacsonyabb férfi, de amikor meglátta Kyrát, elkerekedtek a szeméi. – Hát ez meg?

– Betanul. – a válasz rövid volt, amivel Eddie érezte, hogy ennél több információt nem fog kiadni. A férfi végül vállat vont, majd bevezette őket. A garázs első részében nem volt semmi izgalmas. Néhány régi autó, alkatrészek, majd ládák egymásra halmozva. Ezek mögött viszont egy

kisebb ajtó, amely mögül erős fény szűrődött ki. Kyrának el kellett takarnia a szemét, amikor beléptek. Amikor végre rendesen körül tudott nézni, szinte orvosi tisztaságot látott maga körül.

– Óvatosan! – figyelmeztette Eddie. – És ne nyúlj semmihez!

– Magamtól is rájöttem! – morogta a kislány, aztán érdeklődve nyújtogatta a nyakát az előtte álló hatalmas gép felé. Valamiféle printernek nézte...

– Ez egy ofszet nyomtató – kezdett magyarázni Eddie. – Kézileg keverik ki a festéket és viszik fel a nyomóhengerre, onnan pedig a felületre.

– Kézileg? – lepődött meg a kislány. – Ahhoz nagyon jól kell látni a színeket!

– Bizony! – vigyorodott el a kísérlőjük, majd egy másik férfi felé intett, aki épp megjelent a nyomtató mögött. – A Festőnk ebben nagyon ügyes!

A Festőnek nevezett ember a kislányra mosolygott, majd rögtön be is mutatta a műveletet. Különböző árnyalatú rétegeket kent fel a hengerre, majd beindította a gépet. Nagy lapokra nyomtatott, amiből majd kivágják a bankjegyeket. Legelőször a királynő fejének körvonala jelent meg.

– Rétegenként nyomtatunk. – folytatta a magyarázatot Eddie. – Mindig az öreglány az első. – vigyorgott és finoman felemelte az egyik lapot. – Ha ez nem sikerül, kuka az egész!

Kyra tátott szájjal figyelt. Végignézett még pár nyomtatást, a papíron pedig lassan kibontakoztak az ötvenfontosok oldalai, rajta a királynő arcképével. Aztán Eddie finoman megérintette a vállát.

– Gyere, kölyök, várnak az Echo-ban.

Kyra addigra már megtanulta, hogy a festőhelyeket számokkal, a kikészítőket pedig a katonai szlengben használt ábécé betűivel jelzik.

Áthajtottak csaknem a város másik felére, ezúttal egy raktársorra. Kyra itt is ugyanazt tapasztalta. Kívülről semmi gyanús nem látszott. Amikor azonban bekopogtak, az ajtót itt egy igencsak lenge ruhába öltözött, talán tizennyolc éves lány nyitotta ki nekik.

– Eddie White, ha nem tévedek. – kezdte a lány negédesen. A férfi félmosolyra húzta a száját, de Kyra csak a homlokát ráncolta.

– És te ki vagy? – kérdezte a lány lazán.

– Kyra Youngblood – közölte a gyerek már-már sértődött hangon. A lány erre intett:

– Gyertek beljebb!

Odabent szintén egy rejtettebb helyen lévő ajtó vezetett a hátsó térbe. Mielőtt beléptek, Eddie hirtelen megtorpant és Kyrára nézett.

– Izé... ez egy kicsit más lesz, mint az előző hely.

– Nem mondod! – tette a kezét csípőre a gyerek. – Kitalálom! Odabent lesz még egy csomó meztelen lány!

A férfi erre köpni-nyelni nem tudott, mire a kislány megvonta a vállát és ezúttal ő ment előre. Hamar rájött, hogy igaza volt. Egy hosszú asztal mellett vagy hat lány dolgozott. A legtöbbjük fehérneműben, de többeken melltartó sem volt. Kyra nem jött zavarba a látványtól, a helyzet mégis feszélyezte, de nem tudta volna igazán megfogalmazni sem az érzést, sem azt, hogy miért. Kisérlőjük átvezette őket a lányok mellett, akik már az elkészült bankókat pakolták a legkülönbözőbb táskákba. Kyra örült, amikor beértek egy szűk folyosóra, de Eddie lemaradt. A lányokat bámulta. Kyra viszszalépett és bokán rúgta a férfit.

– Hé!

– Menjünk már! – sürgette mérgesen. Ezúttal Eddie forgatta a szemeit.

A kislány rövid hallgatás után megkérdezte:

– Azt értem, hogy a lányok azért pakolják táskákba a pénzt, hogy azt utána mások elvigyék, de miért vannak meztelenül?

– Először is nem teljesen meztelenek – javította ki Eddie. – Másodszor pedig azért, hogy nehogy vérszemet kapjanak!

– Úgy érted, hogy ne nyúlják le a pénzt? – vont a szemöldökét a gyerek.

– Pontosan.

Kyra biccentett. Beértek a második helyiségbe, ahol három férfi dolgozott egy-egy asztalnál. Amikor meglátták, odabiccentettek Eddie-nek, de folytatták a munkát.

– Ők a kikészítők – magyarázta a férfi. – Főleg ragasztót és keményítőt használnak, hogy a bankjegyek tapintása olyan legyen, mint az igazi – felemelt egy húszfontost, majd a gyerek kezébe nyomta.

– Na, mit gondolsz?

– Valódinak tűnik... – mondta Kyra, miközben alaposan szemügyre vette a bankót.

– Éppen ez a lényeg! – vigyorgott Eddie. – Hogy a hétköznapi emberek elhiggyék. – ezután körbenézett és váltott néhány szót a férfakkal. Végül visszafelé indultak.

– A táskákat a Futárok kapják meg – magyarázta Eddie már a kocsiában. – Igazából nekik van a legegyszerűbb munkájuk, csak el kell költeniük a pénzt. Egy ideig én is csináltam. Bemész egy kisboltba, veszel egy apróságot, fizetsz egy húszással. Kapsz vissza egy csomó igazi pénzt, a hamis pedig szépen bekerül a forgalomba.

– Értem – a kislány elgondolkodott. – És ha lebukik?

– Az nagyon ritka. Mondhatja azt, hogy fogalma sem volt róla.

– És ha az egész táskát megtalálják nála? Mondjuk átkutatják a házát?

– Az attól függ. – ráncolta a homlokát a férfi.

– Mitől?

– Hogy köp-e a zsaruknak vagy sem. Ha igen, akkor... – a férfi válasz helyett elhúzta az ujját a nyaka előtt. Kyra megértette, de Eddie látta, hogy a dolog nem zavarja különösebben. Ilyenkor mindig meglepődött rajta.

– De még ha ki is derül, Cynthia túl magasan van és túl sok embert tart a kezében ahhoz, hogy valaha is elkapják.

– Ezért nem fél elrejtteni az arcát!

– Pontosan!

A gyerek először sokáig hallgatott, aztán eszébe jutott valami.

– A kopogtatások jelzések voltak, ugye?

– Igen. Miért?

– Hát... volna egy ötletem – Kyra kissé elbizonytalanodott. – Szóval... később, ha majd egyszer társak leszünk, jól jönne egy kódnyelv, nem?

– Mire gondolsz? – Eddie a homlokát ráncolta.

– Valamire, amit más nem ért. Igazából arra gondoltam, hogy megtanulhatnál... magyarul – félrenézett. – Tudom, hogy el kellene felejtenem, de erre az egyre nem vagyok képes.

A férfi ezzel tisztában volt. Kyra otthon szinte csak magyar zenét hallgatott.

– Semmi más nem hiányzik annyira, mint a nyelv. – fejezte be maga elé meredve.

– Jól van, tulajdonképpen nem is olyan rossz ötlet! – Eddie megengedett egy mosolyt, mire végül Kyra is elvigyorodott.

– Oké! De előre figyelmeztetek, hogy ez a világ legbonyolultabb nyelve!

1994. április 01.

Kyra néhány levéllel a kezében lépett be Miss Cavandish dolgozószobájába.

– Megjött a posta, kisasszony! – vállal belökte a kétszárnyú ajtót, mert a másik kezében egy poharat tartott. – És a kávéja – azzal mindent letett a széles tölgyfa asztalra. Eddie már a helyiségben volt és szokás szerint a nő mögött állt.

– Köszönöm – Cynthia belekortyolt az italába és máris a levelek közé túrt. Azok más maffiózóktól származtak: jelentések és meghívók, amelyeket belső emberek szállítottak. Aznap viszont akadt köztük egy, amire Miss Cavandish kiemelt figyelmet fordított.

– Nocsak. Egy meghívó... Eric Larsentől – ahogy felmutatta a levelet, azon látszott az említett férfi jelképe, a walesi sárkány. Láttára Eddie felmordult, Kyra pedig felvonta a szemöldökét. Cynthia egy levélvágó késsel felnyitotta a borítékot, hosszú ujjai közé csippentve a benne megbúvó díszpapírt.

– Nos, úgy tűnik, a mi aranyifjúnk felért a csúcsra. Épp egy hónap múlva partit ad Cardiffban, de nem az otthonában, hanem abban az irodaházban, mely frissen induló cégének főépülete lesz. Mit el nem ér az ember huszonnyolc éves korára... – és kiismerhetetlen vigyorral letette a levelet. –

Természetesen Larsen Corporationnek hívja a cégét. – fejezte be Cynthia, majd elkezdett felbontani egy másik levelet. Kyra közben halkán kuncogott, Eddie pedig a szeméit forgatta. A nő a homlokát ráncolva olvasott, majd Eric meghívójára pillantott.

– Ah, ugyanekkor lesz egy éves parti Skóciában. Igaz, úgysem akartam rá elmenni, de fontos információkat tudhatunk meg – intett Eddie-nek, mire a férfi előrelépett Kyra mellé. – Én elmegyek Larsen cégalapító bulijára.

– Egyedül? – csúszott ki hirtelen Kyra száján.

– Nos, igen, ez amolyan testőr-mentes parti. Szigorúan tilos egymás legyilkolása, erre még mi is figyelünk. Amíg én ott vagyok, ti elmentek Skóciába – a lányra nézett. – Kiváló első bevetés!

– Köszönöm, m'dám! – Kyra vigyorogni kezdett és kihúzta magát. Cynthia átadta nekik a meghívót és néhány aktát. Mikor kiérték a folyosóra, Eddie feléje fordult.

– Mi volt olyan humoros?

– Eric vállalatának neve rövidítve L-Corp. Érted? Mint Superman ősellenségének, Lex Luthornak a cége – Kyra vigyorgott, mire a férfi ismét csak a szeméit forgatta.

– Nagyon vicces... különben is, Supermen ősellensége a kriptonit...

Kyrával később a nappaliban ültek le megbeszélni az eseményt. Eddie a szíve szerint még odázta volna egy kicsit ezt az első küldetés dolgot, de az érzelmeit elrejtette. Tudta, mennyire fontos ez a lánynak. A küldetés is viszonylag egyszerű volt: információszerzés. Tervek, összeesküvések, üzletelések, bármi fontos lehetett. Kyra azonban eddig még Cynthia saját partijain sem vett részt. Eddie elmélázott, miközben az iratokat tanulmányozó lányt figyelte. Kyra haja már az álláig ért. Alakja is nőiesedni kezdett, ami jól jött, hiszen papíron két évvel idősebb volt a koránál. Még az sem jelentett hátrányt, hogy nem érte el a százhatvan centit...

– Kell neked egy ruha – terelte vissza a gondolatait Eddie a küldetéshez.

– Ruha? – nézett rá kérdően Kyra. – Milyen ruha?

– Ez egy parti. Kerti parti, de van dressz kód, nem állíthatsz oda csak úgy. – vigyorgott, mert a lány szemforgatással fejezte ki nemtetszését. Nem volt oda a nőies holmikért.

Másnap ezért bementek Londonba az egyik drágább üzletbe, ahol Eddie mindkettőjüknek vásárolhatott. Kyra azonnal eliskolt a férfi mellé és félvállról visszazólt:

– Majd én keresek magamnak valamit! – azzal el is tűnt. Eddie megadóan felsóhajtott és elindult magának ingeket válogatni. Hamar végzett, úgyhogy megkereste Kyrát. Szobrozott egy darabig az öltözőkabinok előtt, amikor a lány hirtelen feltűnt. Amint a férfi meglátta, csaknem félrenyelt és köhécselni kezdett. Kyra elégedetten vigyorgott. A ruha, amit talált, egy testhezálló, fényes, fekete estélyi volt, kivágott háttal. A lány saját magát szórakoztatta azzal, hogy többször körbefordult a tükör előtt és nem vette észre Eddie reakcióit. Nőies idomai korán fejlődni kezdtek és ez a ruha tökéletesen kiemelte azokat. A férfi zavarba jött a látványtól és erősen koncentrálnia kellett arra, hogy visszanyerje arcának normális színét. Szigorúan szólt a lánynak:

– Ezt sürgősen felejtsd el, kölyök! – azzal lekapta a fogasról az első darabot, amit meglátott. Egy lila kis koktéluha volt a lányka részlegről. Kyra a szeméit forgatva vette át tőle.

– Nem vagyok már kölyök! – azzal erélyesen elhúzta a függönyt. Eddie felsóhajtott, de egyet kellett értenie a lánnyal. Kyra kezdett felnőni, méghozzá gyorsabban, mint ő azt szeretne volna. A lány amúgy sokszor igyekezett kihasználni, hogy papíron idősebb, mint a valóságban...

– Hogy néz ki egy ilyen parti? – kérdezte később Kyra, amikor már ismét a lakásban voltak

– Az emberek beszélgetnek, táncolnak. – Eddie vállat vont.

– Nem tudom, az megy-e... – a lánynak kikerekedtek a szeméi.

– Ha a lábad is olyan gyors, mint a nyelved, akkor nincs gond! – Eddie elvigyorodott és felállt. Kyra már azon volt, hogy válaszoljon valami epésen, de a férfi intett neki, hogy kövesse. Így hát csak magában pufogott. Átmentek Eddie lakásába, ahol a férfi bekapcsolta a CD-lejátszóját. A helyiséget hamarosan betöltötték a hatvanas, hetvenes és nyolcvanas évek slágerei. Kyra a szeméit forgatta.

– Ugye, ezt most nem gondolod komolyan?

– Véresen komolyan gondolom. – vigyorgott továbbra is Eddie. – Ez is része a... kiképzésednek! Most pedig öltözz át, hogy hozzászokj a ruhádhoz!

A lány ismét a szemét forgatta, de engedelmeskedett. Azután táncolni tanultak. A lány először azt hitte, nem fogja élvezni, de nagyjából a harmadik számnál ráérezett a dologra. Ráadásul Eddie hirtelen jött, különös jókedve rá is átragadt és egy új oldalát is megismerhette a férfinak. Végül csaknem egész délután táncoltak, miközben annyit nevettek, hogy Kyrának a végén megfájdult a hasa...

Skócia, Edinburgh
Május 01.

Kyra és Eddie külön érkeztek meg a vasárnap tartott kerti partira. Eddie arcát már elég jól ismerték és tudták, hogy nem árt vigyázni vele, így a páros nem fedhette fel magát. A lány az érkezése után elvett az egyik pincéértől egy pezsgőspoharat, majd elvegyült a tömegben.

– Remélem, nem alkoholist iszol! – reccsent meg Eddie hangja és Kyra egy pillanatra a füléhez kapta a kezét. Szép pár, virágot formázó fülbevalót viselt, de az egyikbe egy apró adóvevőt építettek be, azzal kommunikált a férfival. A lány úgy tett, mintha csak a haját igazítaná meg. Körbenézett, hogy van-e valaki hallótávolságon belül, aztán bosszúsan válaszolt.

– Nem. És koncentrálnánk a feladatra? – költői kérdésére Eddie nem válaszolt. Kyra belekortyolt a pezsgőbe, ami természetesen alkoholos volt és ezt a lány is nagyon jól tudta. Lopva megke-reste Eddie-t a tekintetével. A férfi a tágas kert szélén állt, több más hasonló alak mellett, akik öltönyt és napszemüveget viseltek. Kyra ezután a svédasztalhoz ment, vett egy tányért és elkezdte megpakolni a legkülönfélébb dolgokkal. Megörült, amikor talált egy adag haggist. A tradicionális skót étel a magyar disznósajtra emlékeztette, bár ez birkából készült.

– Muszáj megint enned? – morgott Eddie.

– Éhesen nem tudok koncentrálni. Ez egy jó álca és most légy szíves, hagyj dolgozni!

Olyan tányérokot adtak, melybe bele lehetett illeszteni a pezsgőspoharat, a vendégeknek így szabadon maradt az egyik kezük. A lány a jobb kezébe vette a tányért, a másikkal az ételt csipegette és közben figyelt. Azt képzelte, hogy kicsi és észrevehetetlen. Csak egy lány, akivel senkinek nem kell foglalkoznia. Kyra tökéletesen játszotta ezt a játékot. Először megfigyelte, hogy miként viselkednek más, nagyjából korabeli lányok, majd leutánozta a stílusukat és a mozgásukat. Aztán körbejárt, mintha csak ismerősöket keresne. Közben belehallgatott az emberek beszélgetéseibe, miközben evett és csak a fülét fordította a megfelelő irányba. Ha érdekesnek találta, maradt; ha nem, tovább állt. Közben hagyta, hogy leállítsák és kérdezzessék, szinte mindig ugyanerről: ki ő és honnan jött. Kyra egy jól betanult szöveget adott elő, miszerint egy távoli rokon. Ha ügyesen játszott, a saját beszélgetése azoké mellett folyt, akiket ki akart hallgatni. A lány megtanulta elkülöníteni egymástól a hangokat, így amellet, hogy semmiségekről csevegett, fogadta be a fontos információkat. Általában a hasonló korú lányokkal beszélgetett, akik kíváncsiak voltak az új jövevényre. Ezek a lányok szinte mindig kettesével-hármasával járkáltak, megbámulták a jóval idősebb férfiakat is, nyilvánosan sugdolóztak és hangosan vihogtak. A lány azonban ügyes színész volt, felöltötte a bájmosolyt és bármiről elcsevegett velük. Maga a feladat iszonyú nehéz volt. Elkülöníteni a hallott információkat, majd fontossági sorrendbe tenni őket, a haszontalanokat rögtön elfelejteni, a fontosokat pedig megjegyezni. Cynthia ugyan készített neki egy listát arról, hogy mire kíváncsi, de azoknál szinte mindig sokkal több hangzott el. A lány ezért ezt csak bevásárló listának hívta: amikor elmész a boltba, de aztán sokkal több dolgot veszel, mint amennyit felírtál. Ráadásul a döntéseket az információ szelektálásáról sokszor néhány másodperc alatt kellett meghoznia és természetesen nem készíthetett jegyzetet. Eddie néha meg-megszólalt, általában akkor, ha Kyra ismeretlen embert fedezett fel. A küldetés előtt nagyjából átnézték azoknak az aktáit, akik fellelhetőek lesznek a partin. A lánynak rengeteg arcot, nevet és a hozzájuk kapcsolódó információt kellett megjegyeznie.

Közben Eddie is végezte a maga dolgát. Ha bement a házba, a falak leszígezték a kis hatótávú adóvevőjét, olyankor nem hallhatta a lányt.

Kyra közben visszatért az asztalhoz, hogy végre normálisan is egyen és egy kicsit pihenjen. Miután megpakolta a tányérját, eltávolodott a tömegtől. Egy bokros rész mellé húzódott, ahol lá-

tótávolságon kívül került a partin részt vevő emberektől. A következő pillanatban valaki megérintette a vállát. A lány egyből megpördült a sarkán, majd igyekezett visszanyerni az egyensúlyát. A lábán lévő topánka és a fűvön pörgés nem voltak jó barátok. Ráadásul a fordulat inkább sikerült harciasra, mint lányosra, mert tudta, hogy idegen áll mögötte. Magában pufogott, amiért nem érzékelte korábban, miközben szemügyre vette az illetőt. Magas termetű, fekete hajú srác állt előtte, a haját meredeken felzselézve viselte. Szélesen vigyorgott, miközben elkapta a lány könyökét.

– Szia, édeske, a nevem Deek.

– Dick? – Kyra szándékosan kérdezett vissza rosszul.

– Nem, Deek – vigyorgott amaz. – Még nem ismerlek...

Ő már látta korábban a fiút, mindig legalább két lánnyal beszélgetett, akik idiótán vihogtak a közéletben. Kyra nem értette ezt a viselkedést. Közben igyekezett lerázni a srác kezét a karjáról.

– Nem vagyok édeske... – válaszolt bosszúsan és eltűrt egy tincset a füle mögé, miközben lopva megérintette a fülbevalóját. A vonal csak recsegett, és a lány tudta, hogy Eddie továbbra sem elérhető. A srác nem akart tágulni, Kyra pedig hirtelen nem tudta, hogyan is hárítsa a közeledését.

– Jól van, jól van, nem kell rögtön megsértődni! – közölte Deek blazírtan. – Kicsit tüskés vagy, de ha hagyod, hogy ellazítsalak... – félredöntötte a fejét és sötét pillantásokkal mérte végig a lányt. De nemcsak méregette. Egyik kezét Kyra derekára csúsztatta, a másikkal konkrétan megfogta a mellét. A lány elképzelte, hogy hányféleképpen és főként milyen pontokon ütné meg a zaklatóját, ám a valóságban azonban más történt. Az igazság az volt, hogy Kyra teljesen lefagyott, ezzel saját magát is meglepve. Még a tányérját is sikerült elejtenie...

– Hé! – ezúttal a srác vállát érintették meg. Ahogy meglepetten megfordult, egy ököl robbant az arcába. Eddie a legjobbkor érkezett a semmiből, amihez nagyon értett. Miközben Kyra zaklatója megtántorodott, a férfi megragadta az inggallérját.

– Ha még egyszer bántani mered őt, kinyírlak! – közben fenyegetően felemelte a mutatóujját. Csúnyábbakat is mondott volna a fiú egy bizonyos szervéről, meg arról, hogy mit csinálna vele, de a lány jelenlétében nem tette meg. A srác ijedten bólogatott és jól láthatóan bevizelt. Eddie undorodva vágta be a kamaszt a mögöttük lévő sövénybe, aki gyakorlatilag teljesen eltűnt az ágak között. Aztán végigmérte Kyrát. A lány épp úrrá lett a zihálásán és nyelt egyet, majd jelzett Eddie-nek, hogy jól van. A férfi megbánóan nézett rá.

– Bocs, hogy késtem. – Eddie körbepillantott, hátha észrevette valaki a kis közjátékukat. – Na, húzzunk innen! – azzal óvón átfogta a lány vállát és a hátsó kertkapu felé terelte. Már a kocsiban ültek és London felé tartottak, amikor a férfinak feltűnt, hogy nagyobb a gond, mint azt elsőre hitte. Kyra szótlánul bámult ki az ablakon, fejét a karjának támasztva.

– Biztos, hogy minden oké? – kérdezte a homlokát ráncolva.

– Csak... – a lánynak nem volt kedve beszélgetni, ám rengeteg kérdés merült fel benne és érdekelték a válaszok. – Dühös vagyok arra a faszra.

– Hé! Azért fékezd a nyelved!

– Nem tehetek róla, hogy így hívják!

– Aha – a férfi hallgatott egy sort, mert hirtelen leesett neki, kit is ütött meg. – Az Deek, a vendéglátónk unokaöccse – felszisszent – És azt hiszem, eltörtem az orrát.

– Megérdemelte – a lány vállat vont. – Bajunk lehet belőle?

– Meglátjuk... – Eddie megint hallgatott. – Ha nem rá vagy dühös... – kezdte aztán, hogy elterelje a figyelmét erről az új problémáról. – akkor kire?

– Magamra! – mondta a lány bosszúsan. – Mert lefagytam.

– Bárkivel előfordul... – próbálta csitítani a férfit.

– Én csak nem értem... nem értem, miért csinálják ezt a fiúk!

Ajjaj... – Eddie-nek hirtelen izzadni kezdett a homloka és meg kellett törölnie az arcát.

– Miss Cavandish nem beszélt neked ezekről a dolgokról? – kérdezte kissé tétován.

– Csak fizikai változásokról beszéltünk még tavaly. Mint a menstruáció meg ilyenek... – magyarázta a lány a vállát vonogatva, miközben a férfi érezte, hogy zavarba jön. – De a fiúkról nem volt szó –

sóhajtott fel szomorúan. – Azt hiszem, Miss Cavendish nem emlékezett rá, hogy papíron már tizenöt vagyok. Miközben még csak tizenhárom...

A lány még gyerek... – gondolta Eddie és felnyögött.

– Szóval... – folytatta közben Kyra – miért ilyenek a fiúk?

A férfi megtörölte az arcát. Még hét órát kellett vezetnie, mire eléri Londont. Biztonsági okokból választották az autózást. Idefelé repült az idő, most azonban érezte, hogy az út kínzóan hosszú lesz.

– A férfiak sokszor kihasználják a nőket. A legtöbb nem akar mást, mint... – zavartan elhallgatott.

– Szexet? – a lány felvonta a szemöldökét. Eddie zavartan krákogott, Kyrában azonban semmilyen visszafogottság nem volt.

– Egen... ezt meg hol hallottad?

– Eddie, lehet, hogy még csak tizenhárom vagyok, de nem naiv. – a lány a szeméit forgatta, majd egy pillanatra elhallgatott – Úgyhogy *erről* nem kell felvilágosítanod!

Hála a jó égnek... – könnyebbült meg magában a férfi.

– Miért akarnak a férfiak csak szexet a nőktől? – kérdezte közben Kyra.

– Egyszerűen... azt hiszem... ilyen a természetünk.

– Te is kihasználod a nőket? – csapott le egyből a lány.

– Nem, én tisztelem őket. – Eddie kétségbeesve próbált háritani.

– De azért te is szoktál szexelni. Azzal a kis barátnőddel, akivel már vagy öt éve együtt vagy.

Eddie nem szokott ilyenekről beszélni és szinte soha nem hordott nőket a lakására, úgyhogy fogalma sem volt arról, honnan tudja ezt Kyra.

– Ő nem a barátnőm... így az együtt vagyunk kifejezés sem releváns. Csak néha összejárunk.

– Szexelni! – csettintett a lány.

– Fejezd ezt már be! – a férfi a szeméit forgatta. Kezdett zavarba jönni attól, hogy Kyra milyen természetességgel használja ezt a kifejezést. A lány hallgatott egy sort, de aztán folytatta:

– Na és ku... izé... prostikkal? – Kyra gyorsan kijavította magát, Eddie pedig csúnyán nézett rá.

– Nem... őket bárki megszerezheti némi pénzért és ennek nem vagyok a híve. Másrészt meg... nem szeretem a rámenős nőket.

– Értem. És a pénzes lányokkal a kikészítő-állomásokon?

– Öhm... nem...

Kyra nem volt biztos benne, hogy a férfi igazat mond, de nem firtatta. Inkább mást kérdezett:

– Miss Cavendish miért tiltotta meg az embereinek, hogy szexeljenek egymással?

– Ez nem pont így van – Eddie zavartan megvakarta a fejét. – Cynthia azt tiltotta meg, hogy mi... hosszú távú kapcsolatot létesítsünk egymással vagy igazából bárkivel. Emellett tiltott a házasság és a gyerekvállalás az érzelmek miatt, amiket a fizikai vonzódás kiválthat. Azok pedig elhomályosítják a logikus gondolkodást. A házasság és a gyerek meg amúgy sem a mi fajtánknak való. Végül is bármikor meghalhatunk.

– Ezért hívnak minket gyalogoknak – mutatott rá Kyra.

– Pontosan – mondta a férfi. Ezután egy ideig hallgattak.

– Tudod... – kezdte végül Kyra. – elég furá, hogy Miss Cavandisht *asszonyomnak* szólítjuk, pedig nem is az. Úgy értem, nincs férjnél és nem is volt.

– Ő már csak ilyen... – vont vállat Eddie.

Azt azonban maga sem tudta, hogy miért, pedig tizenöt éves kora óta ismerte. Miközben ezen gondolkodott, ránézett a lányra, és rájött, hogy Kyra még mindig nem tette túl magát a történten. Elhatározta, hogy amint hazaértek megpróbálja helyrehozni. Nagyjából az út felénél tartottak, amikor a lány hirtelen közölte:

– Álljunk meg enni!

– Kicsi vagy és állandóan éhes, mint egy hobbit – a férfi próbált humoros lenni, Kyra azonban még ültében is csípőre tette kezét.

– Eddie White! Ezerszer megmondtam már neked, hogy *nem vagy vicces!* – az utolsó három szót egyenként kihangsúlyozta, de a hangszíne érezhetően jobb kedvű lett. A férfi röhögött és lekanyarodott a következő út menti hamburgeresnél. Kyra kiválasztotta a legnagyobb adagot és nagy lendülettel látott neki. Eddie ennek láttán csak a fejét ingatta.

– Miért eszel mindig úgy, mintha nem lenne holnap?

– Gyalogok vagyunk – magyarázta Kyra teli szájjal. – Honnan tudjuk, hogy lesz?

A férfi erre felvonta a szemöldökét.

– Ezzel nem tudok vitatkozni...

Este volt már, mikor visszaértek Londonba. Mindketten megjelentek Cynthia Cavandish előtt, aki már várta a jelentést. Kyra egy hosszú pillanatra lehunyta a szemét, aztán szép sorjában elkezdte felidézni az információkat. A nő meglepődött a teljesítményén, mert vagy húsz percen keresztül sorolta a híreket, a legfontosabbaktól a kevésbé lényegesekig.

– Ez nagyon... hasznos volt – kezdte Cynthia, miután a lány abbahagyta a beszédet. – Ügyes!

– Köszönöm, Miss Cavandish – Kyra hangja színtelen maradt, de örült az elismerésnek.

– Történt még valami? – kérdezte ekkor a nő, mire a lány hirtelen meglepődött. Cynthia mindig feltette ezt a kérdést. De Kyra nem tudta, hogy ezúttal nem célzásértékű-e és a nő viselkedéséből amúgy is nehéz volt olvasni. Tétován Eddie-re pillantott.

– Nem – felelte a férfi és szándékosan nem nézett a lányra. Cynthia ezután elbocsátotta őket.

– Szerinted tudja? – kérdezte a lány öt perccel később. Eddie foghegyről válaszolt:

– Csodálkoznék rajta, ha nem így lenne. De hidd el, ha problémája volna vele, eleve ez lett volna az első, amit felhoz...

Hazaérve a lány úgy döntött, maga is leírja az információkat. Később lefeküdt aludni, de nem jött álom a szemére. A partin történtek még mindig kísértették. Megpróbálta levezetni a feszültségét a bokszszákon, de valamiért nem használta. Az órájára nézett, tizenegy múlt. Eddie-nél még égett a villany, ezért bátran átkopogott hozzá. A férfi kissé fáradtan nyitott ajtót.

– Esetleg nem... edzhetnénk egy kicsit? – kérdezte Kyra. Eddie kivárt, aztán biccentett. A férfi hamar védekező állásba állt a birkózószőnyegen és várta, hogy a gyerek a neki tetsző módon támadjon. Valójában ilyenkor csak hagyta, hogy a lány rajta élje ki a dühét. Kyra azonban hirtelen megunt csak a kezét használni és erőteljesen felrántotta a térdét. Eddie azonnal felnyögött és zihálva a térdére támaszkodott. Egy pillanatig csillagokat látott és erősen kellett koncentrálnia, hogy ne zuhanjon el. Kyrával korábban abban egyeztek meg, hogy a lány akkor győz, ha őt sikerül a földre küldeni és ott is tartani. Most az első része csaknem összejött, mert a férfi nem számított arra, hogy ágyékon rúgják.

– Jaj, ne haragudj! – Kyra elhátrált tőle és zavartan beletúrt a hajába. – Nem neked szántam...

– Tudom – a férfi mélyeket lélegzett és lassan felegyenesedett. – Jobban érzed azért magad?

Kyra bólintott.

– Jobban.

Anglia, London

Május 16.

Két héttel később Kyra már rég elfeledte a történeteket. Elnyúlt az előszoba kanapéján és ott videó-játékozott, amikor meghallotta a lenti kaput nyílni. A lány nyugtázta, hogy Eddie megérkezett, felfüggesztette a játékot, majd a konyhájába ment, hogy megmelegítse az ételt. Közben hallotta, amint kinyílik az ajtó. Eddie általában hangosan köszönt, amikor hazaért, most azonban csak morgott és sziszegve lerogyott a kanapéra. Kyra homlokráncolva kukucskált ki.

– Mi tör... – azonnal kikerekedtek a szemei. – Jó ég, te mit csináltál? – egy pillanatra megdermedt, amikor meglátta, hogy Eddie-nek véres az inge. – Megsérültél. – lépett hozzá, mire a férfi fintorgott.

– Csak egy karcolás. Larsen egyik vérebe késsel támadt rám. Elküldtem a pokolba. – Eddie vigyorgott és hátravetette a fejét. Cynthiánál elég szigorú szabályok uralkodtak. A magánkórházban bárme-lyik beosztottja csak lőtt seb vagy súlyos, életveszélyes sérülés esetén használhatta. A többit meg kellett oldaniuk. Kyra az elsősegélydobozért indult.

– Vedd le az inged, el kell látnom a sebet! – parancsolt rá.

– He? – Eddie hirtelen felkapta a fejét és úgy bámult a lányra, mintha legalábbis ismét megszárták volna. Kyra lerakta a dobozt az asztalra és csípőre tette a kezét.

– Jesszusom, Eddie White, csak azt ne mondd, hogy szégyenlős vagy!

– Nem... – a férfi csúnyán nézett és morgott. – csak megint gallyra ment egy jó ingem...

– Nem is értem, miért kell neked márkás ruhákban flangálnod! – kötekedett a lány. Eddie vágott egy grimaszt és tovább morgott. Ahogy eltávolította magáról a ruhadarabot, Kyra végigmérte a sebet. Hosszú volt, de nem túl mély és a vér kezdett alvadni.

– Ülj egyenesen és maradj nyugton! – szólt rá a férfitra a lány, majd lefertőtlenítette a sebet. Szeren-csére varrni nem kellett, csak kötözni. Ezért sem ment Eddie a kórházba.

– Kész – közölte végül a lány és elégedetten szemlélte a munkáját. A férfi hümmögött, majd elment.

– Neked is szívesen! – szólt utána Kyra megjátszott sértődöttséggel, majd kidobta az inget a kukába.

Úgy húsz perccel később meghallotta, amint Eddie a nevét kiabálja. Átment hozzá és a férfit a fürdőben találta, egyik kezében egy hajnyíró géppel.

– Tudnál segíteni? – kérte kissé tanácstalanul. – Kissé fáj a sebem és idegesít...

– Naná! – Kyra szélesen vigyorgott. – Csak ülj le, mert nem érlek fel...

Most Eddie húzta el a száját, mire a lány csúnyán nézett. Kyra átvette tőle a gépet és már épp készült bekapcsolni, amikor a férfi elkapta a csuklóját.

– Hé! Ha belevágsz, kinyírlak.

– Majd beállok a sor végére. – a lány továbbra is pofátlanul vigyorgott, mire Eddie a szeméit for-gatta. Kyra ugyan még soha nem csinált ilyet, de a férfi végül elégedetten simított végig tuskés haján.

– Tudod, hogy kezdesz kopaszodni!? – a lány elhúzta a száját.

– Fenét! – mondta Eddie, de azért belenézett a tükörbe, mert nem volt benne biztos, hogy Kyra viccel-e, vagy sem. A lány közben morgott valamit a férfiakról meg a hiúságról, aztán kimenekült a helyiségből, mielőtt Eddie utánanyúlhatott volna...

IV. Hold

Wales, Cardiff
1994. június 16.

Idegesen toporogtam a pult előtt az egyik, kifejezetten könyvelőkre szakosodott állásközvetítő irodában. Arra vártam, hogy a HR-es átböngéssze az önéletrajzomat, közben a mellkasomhoz szorítottam a mappámat.

Ne parázz! Még csak az hiányzik, hogy rosszul legyél! – szóltam rá magamra és mélyeket lélegeztem. A férfi végre felnézett és megvakarta a fejét.

– Nézze, kishölgy – kezdte és már tudtam, mit fog mondani. Ugyanazt, amit a másik négy, akinél ma jártam. Hogy nincs végzettségem, ezért nem tudnak alkalmazni. Ez a férfi is épp ilyesmit magyarázott, és hogy az érettségi nem elég.

– Ismerem az összes programot – mondtam kétségbeesve. Amúgy is sokkal jobban tudtam számolni, mint azok együttvéve.

– Végzettség, tapasztalat? – kérdezte hidegen.

– Csak érettségi és... – mondtam leszegett fejjel.

– Sajnálom, de nem segíthetek! – felelte, miközben elfordult és visszaadta a papíromat. Leforrázva álltam ott, leesett állal és kikerekedett szemekkel. Fogalmam sem volt arról, hogy mihez kezdjek. Még nem akartam távozni, ezért kétségbeesetten néztem körül. Aztán feltűnt, hogy a közeli ajtón emberek mennek befelé. Lehettek vagy tízen. Hirtelen rájöttem, hogy valószínűleg valamilyen toborzásról lehet szó. Óvatosan elosontam a fal mellett és utolsóként én is beléptem. Gyorsan leültem az első székre leghátul, miközben igyekeztem észrevétlen maradni. Akkor bejött egy nő. Fiatalnak tűnt, talán még nem töltötte be a harmincat. Barna haját szigorú kontyba fogta és kritikusan méregetett minket a szemüvege mögül. Csinos blúzt és testhezálló, rövid ceruzaszoknyát viselt.

– A nevem Janet Carpenter – kezdte. – A Lynx képviselőjében vagyok itt.

Már hallottam róla, de csak annyit tudtam, hogy más, nagyobb cégeknek végez könyvelést.

– Első kérdés. Ismeri valaki a DIAMOND nevű programot?

Rajtam kívül mindenki feltette a kezét. Nyeltem egyet. A Janet nevű nőre néztem és abban a pillanatban találkozott a tekintetünk. Mérgesnek tűnt, én meg hirtelen lesütöttem a szemem.

Gyerünk, Luna, bökd ki végre! – biztattam magam. Felpillantottam.

– Elnézést... – halk hangom elveszett a teremben. A nő ettől függetlenül észrevette és rám figyelt. Befejeztem a mondatot:

– Ilyen program nem létezik... – alig, hogy kimondtam, a többiek háborogni kezdtek. Újra lesütöttem a szemem.

– Pontosan! – emelte fel a hangját Janet és pillantásával érezte, mennyire nem tetszett neki, hogy a jelentkezők kapásból az első kérdésnél hazudtak. – Most gyere velem! – szólt nekem. Fel kellett állnom és követnem egy másik kijáraton át, miközben a többiek még mindig morogtak rám. Az ajtón kiérve megálltunk egy félhomályos folyosón.

– Neved? – kérdezte a nő.

– Luna Lockwood – feleltem halkán.

– Nem vagy a listán – állapította meg Janet egy papírt böngészve. Hirtelen zavarba jöttem.

– Én csak... A központos szerint nem vagyok alkalmas... mivel nincs végzettségem... – bűnbánón hajtottam le a fejem.

– Áh! Szóval csak úgy belógtál, mi? – a nő kuncogott. – Szép! Ezzel szereztél egy lehetőséget! – hirtelen a kezembe nyomott egy névjegykártyát. – Hétfőn gyere el ide és keress engem. – biccentett, aztán elsétált, mielőtt bármit is mondhattam volna.

Aznap már késő délután volt. Visszabuszoztam a lakásomig, ami a belváros szélén állt. Csak most költöztem, de ez már a sokadik volt a sorban. Pontosabban a hatodik. Ötéves koromig anyám nevelt Sevenoaksban. Közben kiderült a betegségem, úgyhogy ő, aki relatíve rosszabb körülmények

közt élt, nem akart vagy tudott velem tovább foglalkozni. Úgyhogy lepasszolt apámnak éppen akkor, amikor elkezdtem az iskolát. Így hát hozzá költöztem Crawleyba és a következő öt évben vele laktam. Szorosabb kapcsolat nem alakult ki köztünk, mert állandóan dolgozott. Tíz évesen bentlakásos iskolába küldött Londonba, hogy a tanárok küzdjenek a betegséggel és ne neki kelljen. Szerencsére az egyik nevelőnőt korábban rokoni szálak fűzték a családhoz házasság révén. Annak felbomlásával elszakadt tőlünk, de emlékezett rám. Megsajnálta és a következő három évben próbált segíteni. Az ezt következő két évet hol az egyik, hol a másik nagyszülőmnél töltöttem. Csak a nagyobb ünnepekkor találkoztam közeli és távoli rokonaimmal. Itt ismertem meg Pearl-t, aki apám új feleségének édesanyja volt. Normálisan viselkedett velem, de nem is ez volt a lényeg. Ő vette észre, hogy van egy különleges képességem. Jó, igazából mindenki tudta, a szüleimet és a tanárait is beleértve, akik viszont ilyenkor mindig olyasmit mondtak, hogy:

Igen, igen, tehetséges, de hát ugye a betegsége miatt úgysem lehetne vele mit kezdeni...

A tehetségem pedig nem volt más, mint a számok. Életem első emléke is hozzájuk kötődik, három évesen már rendszeresen tudtam számolni. Mire iskolába mentem, ismertem az egyszerűbb műveleteket. A matematikatanárom hét éves koromban úgy fogalmazott, hogy az egész világot számokban látom. Pearl úgy vélte, hogy tehetségemet kár lenne veszni hagyni. Könyvelő volt, tőle tanultam mindent, miután tizenöt éves koromban elérte, hogy hozzá költözzek. Már hosszú ideje özvegyként élt, otthonülő típus volt, aki a munkájába temetkezik. Szabad időnkben is csak a könyveléssel foglalkoztunk. Rengeteg munkája akadt és én egyre többet segítettem neki. Mindezért pénzt kaptam a saját részesedéséből. Tulajdonképpen feketén dolgoztam neki. És persze kiskorúként. Úgy terveztem, hogy az érettségi után könyvelőnek tanulok, mivel ezt otthonról is lehet végezni, így nem korlátozna a betegségem. De aztán Pearl egészsége hirtelen megromlott és a vizsgáim előtt egy hónappal meghalt gyomorrákban. A halála utáni hat hetet éppen csak kihúztam a megmaradt pénzünkéből. A rokonság közben keselyűk módjára kapkodta szét a hagyatékot, amiből végül csak egy kisebb összeg jutott nekem. Annyira megharagudtam, hogy nem akartam többé látni a rokonaimat. A megmaradt pénzből lakást béreltem Cardiffban, ahol több lehetőséget sejtettem és minden fontot beosztottam. Egy hetet adtam magamnak egy munkahely találására és ez már az ötödik nap volt. Ezért nagyon örültem, hogy végre adódott egy lehetőség, de nyugtalaná is váltam miatta. A névjegykártyát néztem. Diszkrét, fehér papírra nyomott arany betűk.

Hétfőn, életem első munkanapján olyan ideges voltam, azt hittem, a gyomrom majd kiugrik a helyéről. Reggel bevettem a gyógyszerem. Igyekeztem lenyugtatni magam, a stressz sajnos semmilyen betegségnek nem a barátja, főleg nem az enyémnek. Egy egyszerű, piszkosfehér ruhát választottam, bár igazából amúgy is csak szolid ruháim voltak.

A Lynx épülete hosszúkás volt, amolyan fekvő felhőkarcoló. Rengeteg ember mászkált bent, én túlhaladtam a portán, mire rájöttem, hogy fogalmam sincs, merre kell menni. Végül megkérdeztem az egyik őrt. Balra mutatott, egy hosszú, végtelenbe nyúló folyosón.

– Nyugodtan használja a mozgó járdát, kisasszony!

Bólintottam. Óvatosan ráléptem a járdára és megkapaszkodtam. Szerencsére minden ki volt táblázva, így könnyen megtaláltam, hol kell lelépnem. Itt az út csak egyfelé vezetett. Amint befordultam a sarkon, Janet jött velem szembe. Megnyugodtam, amikor megláttam.

– Itt vagy! Jó. Gyere, mutatom a helyed és, hogy mit kell tenned.

Megráztam a fejem. Azt hittem, majd rendszeren interjúztat és esetleg, ha megfelelek, aláírhatja velem a munkaszerződést. Vitatkozni azonban nem akartam, ezért némán követtem őt. Kinyitott egy üveglakos ajtót velünk szemben és elénk tárult a könyvelési osztály, vagy legalábbis az egyik részlege. Tulajdonképpen semmi izgalmas. Mindenki egy-egy szűk boksztban dolgozott, amit úgy dekorált, ahogy akart. A termet gépelés hangja töltötte be. Janet a részleg legvégébe vezetett és a leghátsó sor utolsó bokszára mutatott a sarokban.

– Ez lesz a te helyed.

Én azonnal leültem és leraktam a válltáskámat.

– Üdv az alvilágban! – tette hozzá a nő, mire kikerekedett szemekkel néztem rá. Elnevette magát.

– Bocs, belsős poén. Ez a részleg az isten háta mögött van – magyarázta és furcsán kacscintott.

– Oh... – ennél többet nem tudtam kinyögni. Janet végre odaadta a szerződésemet. Egy évre szól, és nem tartalmazott próbaidőt. Vettem egy pillantást a keresetemre. Nem volt sok, de épp elég ahhoz, hogy rendesen fenntartsam magam. A következő egy órában a nő megmutatta, mit kell csinálnom. Szerencsére egyáltalán nem volt ismeretlen feladat. Más cégektől beérkezett számlákat kellett felvinnem a rendszerbe. Ez a munka inkább volt digitalizálás, mint rendes könyvelés, de nem bántam. Miután Janet befejezte az oktatásomat, így szólt:

– Ha gond van, vagy észreveszel valamit, hozzám fordulj. A százkilences melléken elérsz.

Megköszöntem a segítséget és a monitort bámultam.

Jól van Luna. Húzd meg magad, végezd el a munkát, és még véletlenül se ájulj el! Nem tudhatják meg. Akkor biztosan kirúgnak... – aztán kifújtam a levegőt és a kezembe vettem az első lapot, majd magamban megismételtem Janet szavait:

Üdv az alvilágban.

Szeptember 15.

Ez is ugyanolyan munkanapnak indult, mint a többi. Hétkor keltem, otthon reggeliztem és bevettem a gyógyszeremet, aztán átmétróztam a Lynx-hez. Pontban háromnegyed nyolckor becsekkoltam és a mozgó járdán elmentem a részlegemig, majd leültem dolgozni. Kerültem a kapcsolatokat. Az emberek visszahúzódónak és csendesnek tartottak, de ennek egy részét a betegségem okozta, ami, úgy éreztem, elszigetel a világtól. De lehet, hogy én szigeteltem el magam miattam...

Délben elmentem ebédelni, majd egészen négyig folytattam a munkát. Nagyon szigorú voltam magamhoz és már-már kínosan odafigyeltem arra, hogy a betegségemnek fikarcnyi jelét se adjam. Ha rám tört egy roham, bezárkóztam a mosdóba és vártam, hogy elmúljon a remegésem, de az is előfordult, hogy félájult állapotban szenvedtem percekig. Egyetlen előnyöm az volt, hogy alaposan ismertem a betegségem és magamat, ezért időben tudtam cselekedni a mosdóba vonulással és a vészhelyzeti gyógyszereim beszedésével. Azonban még így is csak remélhettem, hogy senki nem veszi észre...

Aznap a munkaidőm már a vége felé járt, amikor kezembe vettem egy újabb papírt és elkezdtem felvinni az adatokat. Csak a harmadik sornál tartottam, amikor feltűnt valami ismerős, ami azonban *nagyon* nem tetszett. Ettől függetlenül bevitettem a rendszerbe, az elvégezte a megfelelő műveleteket és kiadta az összeget, ami egyenlő volt a papíron szereplővel. Mégis, úgy éreztem, mintha valami hibás volna. Egy régi módszert alkalmaztam. A fiókból kivettem egy négyzettrácsos füzetet, ceruzát és radírt, majd az első oldalra módszeresen felírtam minden egyes tételt. Én is elvégeztem a számításokat, ám ezúttal egy másik összeg jött ki, ami némileg kevesebb volt az előzőnél. Innentől kezdve hamar megtaláltam a problémát. Még kétszer elvégeztem a műveleteket, csak, hogy biztos legyek magamban. Aztán kissé félve felhívtam Janetet. A félelmemet az okozta, hogy ez már egy ellenőrzött tétel volt. Az ellenőrzést pedig ő maga végezte el. Ugyan többször a lelkünkre kötötte, hogy ha hibát találunk a másik munkájában, szóljunk nyugodtan, akkor is, ha róla van szó, de hát ő mégiscsak a főnököm...

– Szia! – kezdtem. – Le tudnál jönni? Találtam valamit, amit, azt hiszem, muszáj látnod!

Janet úgy tíz perccel később érkezett meg.

– Mi baj? – nyilván sejtette, hogy nem jó hírt akarok közölni. Félve mutattam meg neki a papírt.

– Figyelj, tudom, hogy ezt már jóváhagyta, de... – az orra elé toltam a lapot. – nézd meg ezeket a számokat. Nem jók – hirtelen mentegetőzni kezdtem – Persze, *bárki* átsiklana felette...

– Te hogy vetted észre? – Janet hangja bosszús volt.

– Én csak megláttam... egyszerűen feltűnt. Ez... egyfajta képesség...

– Nos, akkor nagyon ügyes vagy! – Janet elismerően nézett rám a szemüvege mögül. Reméltem, hogy nem haragszik meg azért, mert egy sokadrangú dolgozó észrevette azt, amit ő nem.

– Köszönöm... – mondtam bizonytalanul és lesütöttem a szemem. Hirtelen tett egy fél fordulatot.

– Szólnom kell. Mindjárt visszajövök, addig ne csinálj semmit!